

F4F-4 Wildcat early

eduard

1/48 Scale Plastic Model Kit

ProfiPACK
edition

item No. 82202

V době vypuknutí války v Pacifiku byl Wildcat hlavním stíhacím letounem, operujícím z palub amerických letadlových lodí. Japonská Zera byla sice rychlejší i obratnější, piloti Wildcatů jim přesto dokázali úspěšně čelit.

Společnost Grumman se stala na počátku 30. let hlavním dodavatelem stíhacích letounů US Navy díky dvouplošníku FF a nástupcům F2F a F3F. V roce 1935 již ale dvouplošníky zastarávaly a tak s prototypem XF4F-1 (tovární označení G-19) Grumman proti jednoplošníku Brewster F2A-1 Buffalo v soutěži námořnictva na nový stíhací letoun neuspěl. U Grummanu pochopili, že dvouplošníkem odzvonilo, a tak nakonec XF4F-1 přepracovali na jednoplošník, označený XF4F-2 (G-18).

Trup byl převzat jen s malými změnami, zcela nové bylo samozřejmě celokovové křídlo, které využívalo nový profil NACA 230. K pohonu byl vybrán motor Pratt & Whitney R-1830-66 Twin Wasp s jednostupňovým jednorychlostním kompresorem o výkonu až 750 kW (1000 hp). Palivová nádrž byla umístěna pod kokpitem a měla objem 415 l, za pilotní sedačkou pak byla umístěna ještě nouzová nádrž (75 l). Výzbroj tvořily dva kulomety ráže 7,62 mm v trupu a dva kulomety 12,7 mm v křídle. Pod křídlo také mohly být zavěšeny dvě bomby ráže 45 kg (100 lb). Z předchozích konstrukcí byl převzat složitý podvozek, který pilot zatahoval ručně pomocí kliky do trupu.

První let XF4F-2 byl proveden 2. září 1937, v dubnu 1938 pak proběhly porovnávací zkoušky s XF2A-1 Buffalo a také s letounem Seversky XFN-1. Prototyp Wildcatu byl sice nejrychlejší, dosáhl 466 km/h oproti 450 km/h u Buffala a 402 km/h u XFN-1, ovšem požadavek námořnictva na rychlost alespoň 482 km/h nesplnil. Wildcat byl navíc oproti Buffalu hůře ovladatelný, měl motor komplikovanější konstrukce a jeho konkurent měl výhodu hydraulicky ovládaného podvozku. Byl to tedy Brewster, kdo obdržel objednávku na dodání 54 kusů produkční verze F2A-1 Buffalo. U Grummanu se ale nevzdali a začali pracovat na vylepšené verzi XF4F-3 (G-36).

Na třetí pokus

Trup byl prodloužen na 8,53 m ale jinak byl převzat téměř beze změny. Bylo také zvětšeno rozpětí křídel (z 10,36 m na 11,58 m), která dostala hranatější půdorys. K pohonu byl vybrán motor P&W XR-1830-76 s dvoustupňovým dvourychlostním kompresorem o výkonu 890 kW (1200 hp). Prototyp absolvoval první let 12. února 1939 a dosáhl rychlosti 537 km/h. Protože se opožďovaly dodávky již objednaných F2A-1, rozhodlo se námořnictvo 8. srpna 1939 zadat Grummanu stavbu 54 Wildcatů, jak byl nový letoun pojmenován. První z nich byl dodán v únoru 1940. Sériové F4F-3 doznaly změny výzbroje. Trupové kulomety ráže 7,62 mm byly odstraněny, namísto toho byly v křídle instalovány čtyři zbraně ráže 12,7 mm. Křídlo F4F-3 ještě nemělo sklápěcí mechanismus, ten byl zaveden až u verze F4F-4.

V britských službách

Dříve než nový letoun objednalo americké námořnictvo, přispěchala se svou objednávkou Francie, která objednala 81 letounů s exportním označením G-36A. Ty byly poháněny motorem Wright R-1820-G205A-2 Cyclone s jednostupňovým dvourychlostním kompresorem o výkonu 850 kW (1000 hp). Výzbroj mělo tvořit šest kulometů Darne ráže 7,5 mm. Do Francie se ale nedostaly. Po jejím pádu byly přestavěny

podle britské specifikace (výzbroj změněna na čtveřici kulometů ráže 12,7 mm) a zaměřily k letectvu britského námořnictva (FAA). Zde sloužily pod názvem Martlet (v lednu 1944 byl změněn na Wildcat). Měly být jen přechodným řešením před příchodem dvoumístných Fairey Fulmarů, ale nakonec sloužily až do konce války. Celkem bylo FAA dodáno na 1200 Wildcatů různých verzí.

Pacifický dráček

Wildcat byl v době útoku na Pearl Harbor nosným typem amerického námořního letectva a jako takový se musel postavit nebezpečnému protivníkovi, japonskému Zeru. Z hlediska výkonů a obratnosti za ním sice zaostával, ale díky robustní konstrukci, poměrně silné pancéřové ochraně a samosvorným nádržím snesl mnohem větší poškození v boji. Kromě toho pomáhala americkým pilotům také správná obranná taktika Thach Weave, kterou zpracoval ještě před vypuknutím války Lt. Cmdr. John S. „Jimmy“ Thach. Spočívala v křížení letových drah spolupracujících letounů, díky čemuž přivedl napadený stroj nepřítele za zádi před hlavně kulometů svého kolegy. Během bojů o Guadalcanal pak piloti Wildcatů používali s úspěchem útočnou taktiku přepadů z velké výšky ve stylu „udeř a zmiz“.

Teprve v roce 1943 se objevily nové americké stíhací letouny, které japonská Zera výrazně překonaly: Grumman F6F-3 Hellcat a Vought F4U-1 Corsair. Zkraje roku 1943 tak byla u Grummanu výroba Wildcatů ukončena, nicméně General Motors v ní pokračoval pod označením GM-1 (identický k verzi F4F-4, ale se čtyřmi kulomety) a GM-2 s výkonnějším motorem, který představoval verzi optimalizovanou pro službu na malých eskortních letadlových lodích. Celkem bylo vyrobeno 7860 Wildcatů a Martletů všech verzí.

Tato stavebnice: F4F-4 Wildcat early

Jak ukázaly zkušenosti, výzbroj čtyř kulometů ráže 12,7 mm nebyla dostatečně efektivní v boji s vícemotorovými letouny. První požadavek na zesílení výzbroje přišel od britské Admirality, stejně jako žádost o vybavení Wildcatu sklopným křídlem. Výsledkem byla verze F4F-4, která dostala pár půlpalcových kulometů navíc. Grumman však čelil nárůstu hmotnosti letounu, který už tak neměl výkonu na rozdávání, a tak se snažil ztěžknout stroje omezit. Projevilo se to v nesené zásobě munice. Namísto 450 nábojů na hlavě u F4F-3 měl F4F-4 jen 250 nábojů na každou z šesti hlavních, což zkrátilo dobu střelby ze 34 na 20 sekund. Pro skládání křídla byl použit systém „Sto-Wing“, který vyvinul Leroy Grumman. Vnější část křídla se sklápěla dozadu a zároveň se přetáčela do téměř vertikální polohy. To umožňovalo složit větší část křídla, než tomu bylo u vertikálního sklápění, které omezovala výška hangáru letadlové lodi. Systém sklápění křídel umožňoval skladovat pět letounů F4F-4 na stejném místě, které zabíraly dva letouny F4F-3. U pilotů se F4F-4 nesetkaly s nadšením. Kvůli zvýšené hmotnosti byly méně hbité a především byla citelně snížena rychlost stoupání. Rané produkční série si zachovaly uložení záchranného člunu ve hřbetu trupu za kabinou, schránka měla na rozdíl od F4F-3 otevírání pouze vpravo.

ATTENTION

UPOZORNĚNÍ

ACHTUNG

ATTENTION

注意

Carefully read instruction sheet before assembling. When you use glue or paint, do not use near open flame and use in well ventilated room. Keep out of reach of small children. Children must not be allowed to suck any part, or pull vinyl bag over the head.

Před započatím stavby si pečlivě prostudujte stavební návod. Při používání barev a lepidel pracujte v dobře větrané místnosti. Lepidla ani barvy nepoužívejte v blízkosti otevřeného ohně. Model není určen malým dětem, mohlo by dojít k požití drobných dílů.

INSTRUCTION SIGNS * INSTR. SYMBOLS * INSTRUKTION SINNBILDEN * SYMBOLES * 記号の説明

OPTIONAL
VOLBABEND
OHNOUTSAND
BROUSITOPEN HOLE
VYVRTAT OTVORSYMETRICAL ASSEMBLY
SYMETRICKÁ MONTÁŽREMOVE
ODŘÍZNOUTREVERSE SIDE
OTOČITAPPLY EDUARD MASK
AND PAINT
POUŽIT EDUARD MASK
NABARVIT

PARTS

DÍLY

TEILE

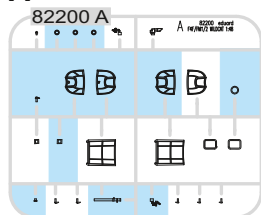
PIÈCES

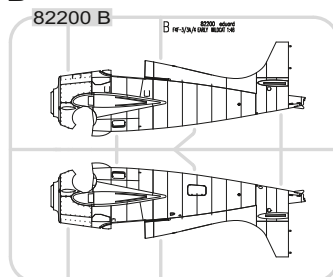
部品

PLASTIC PARTS

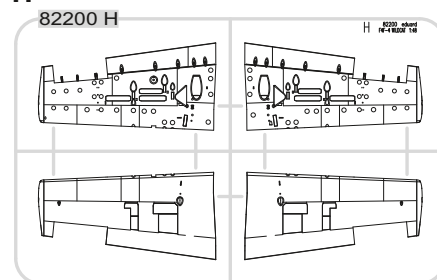
A>

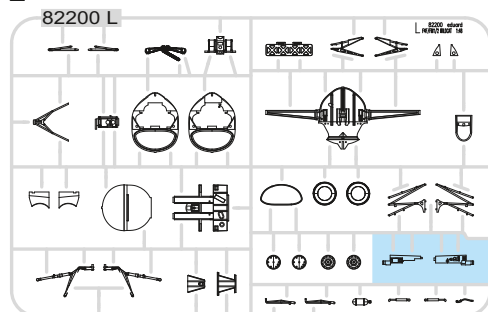
B>

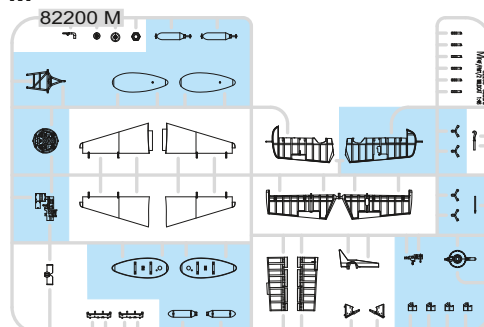
H>

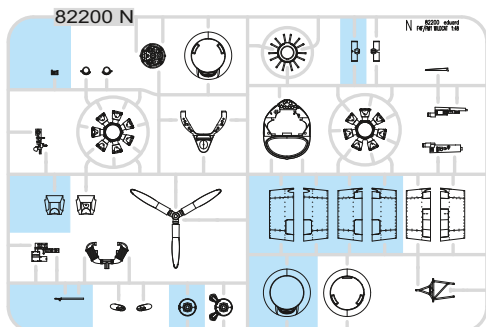
L>

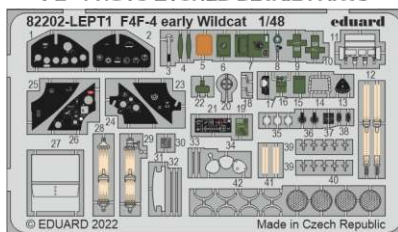
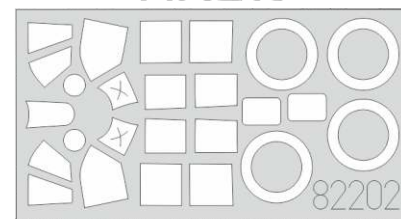
M>

N>

PE - PHOTO ETCHED DETAIL PARTS

eduard
MASK

-Parts not for use. -Teile werden nicht verwendet. -Pièces à ne pas utiliser. -Tyto díly nepoužívejte při stavbě. - 使用しない部品

COLOURS

BARVY

FARBEN

PEINTURE

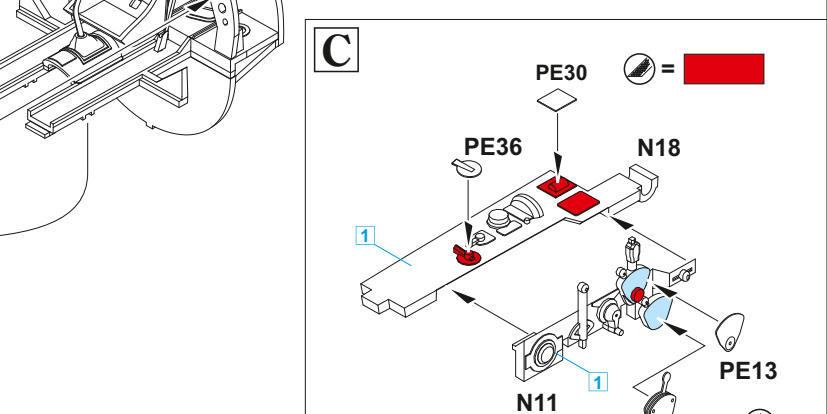
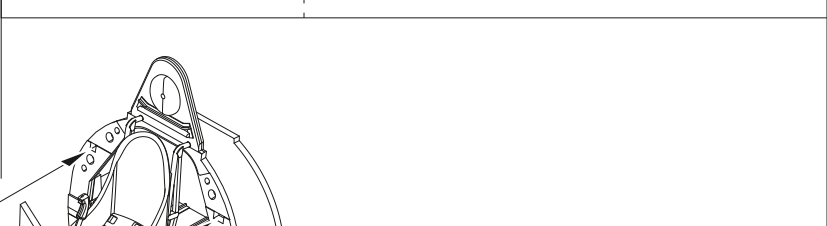
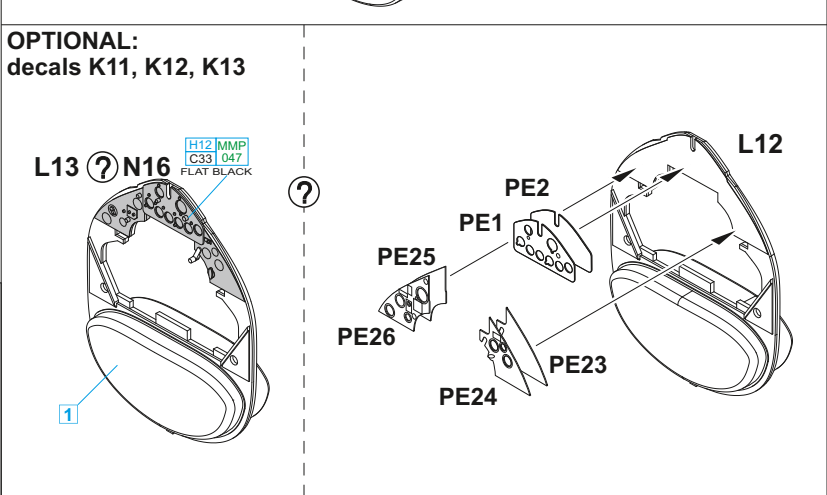
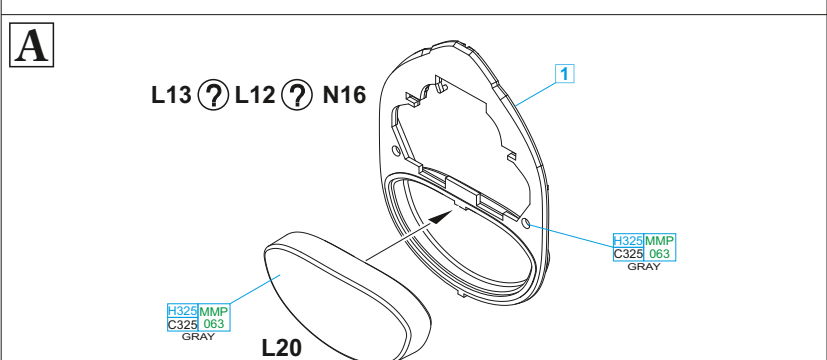
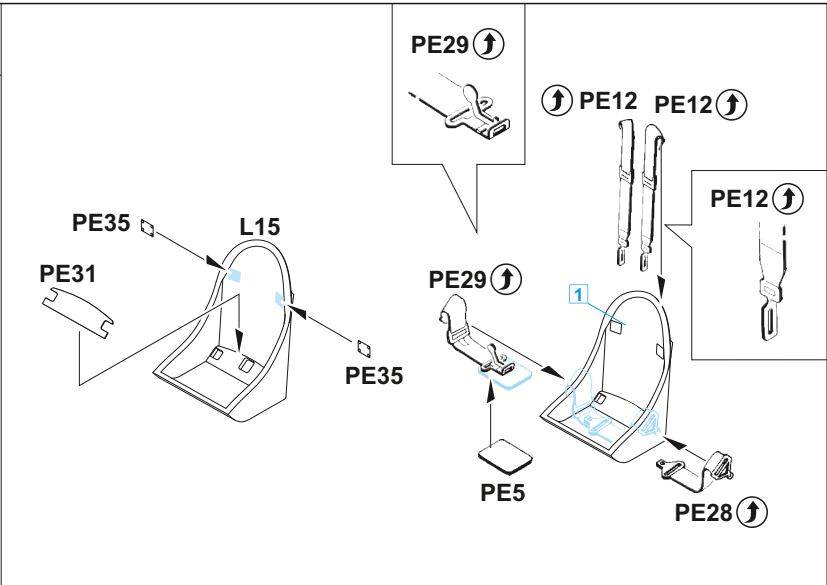
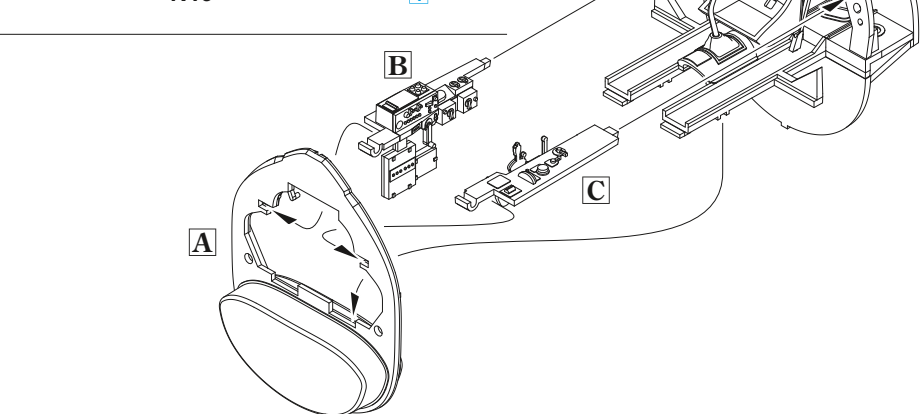
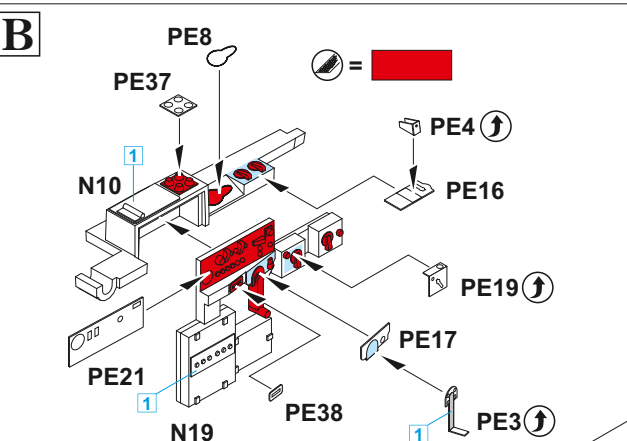
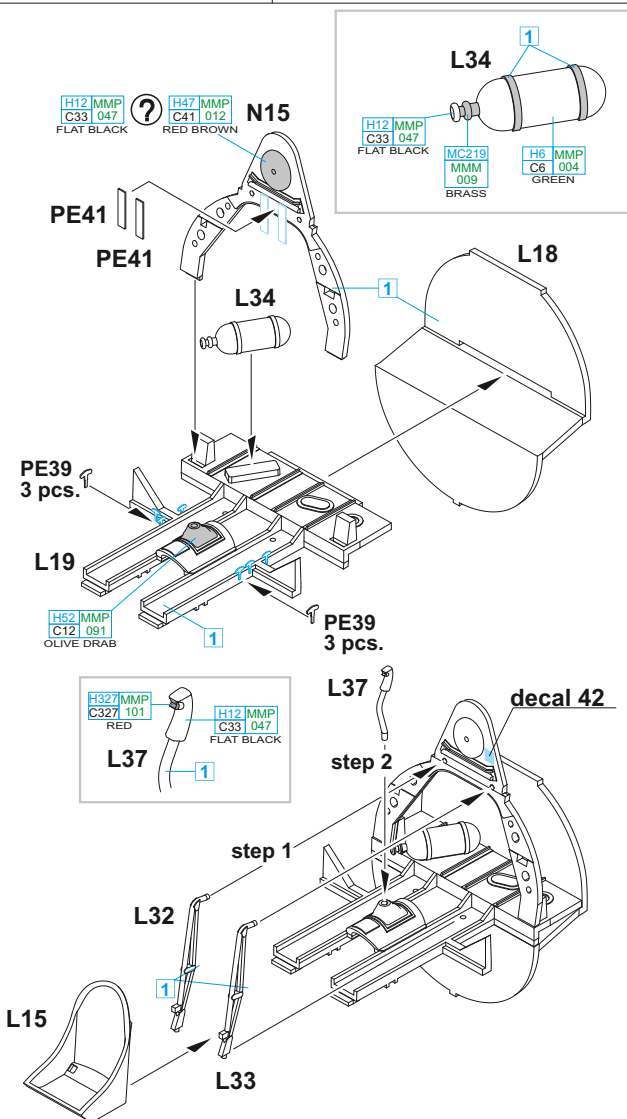

色

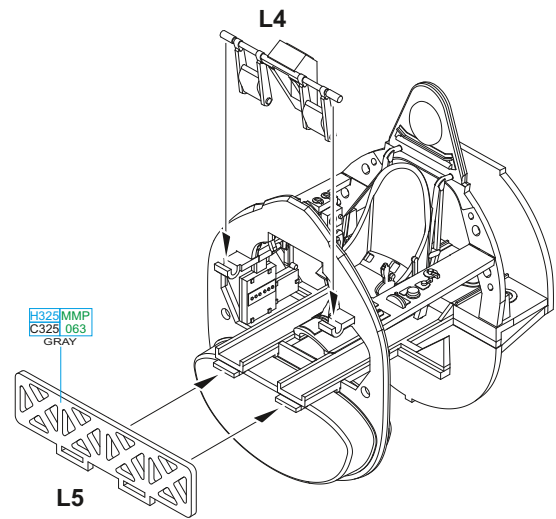
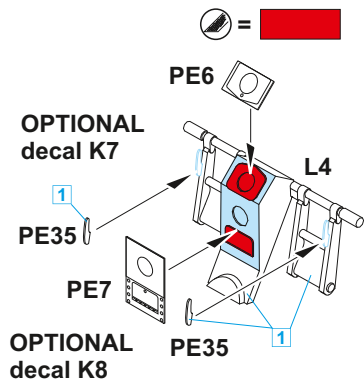
GSI Creos (GUNZE)		MISSION MODELS	
AQUEOUS	Mr.COLOR	PAINTS	
H1	C1	MMP-001	WHITE
H2	C2	MMP-047	BLACK
H6	C6	MMP-004	GREEN
H8	C8		SILVER
H12	C33	MMP-047	FLAT BLACK
H47	C41	MMP-012	RED BROWN
H52	C12	MMP-091	OLIVE DRAB
H54	C365	MMP-065	NAVY BLUE
H56	C366	MMP-071	INTERMEDIATE BLUE
H58	C351	MMP-059	INTERIOR GREEN
H77	C137	MMP-040	TIRE BLACK
H85	C45	MMP-040	SAIL COLOR
H90	C47		CLEAR RED
H93	C50		CLEAR BLUE

GSI Creos (GUNZE)		MISSION MODELS	
AQUEOUS	Mr.COLOR	PAINTS	
H94	C138		CLEAR GREEN
H306	C306	MMP-118	MEDIUM GRAY
H316	C316	MMP-104	WHITE
H325	C325	MMP-063	GRAY
H327	C327	MMP-101	RED
H329	C329	MMP-041	YELLOW
	C367	MMP-061	BLUE GRAY
Mr.METAL COLOR		METALLICS	
MC214		MMM-001	DARK IRON
MC218		MMM-003	ALUMINIUM
MC219		MMM-009	BRASS
Mr.COLOR SUPER METALLIC		METALLICS	
SM201		MMC-001	SUPER FINE SILVER

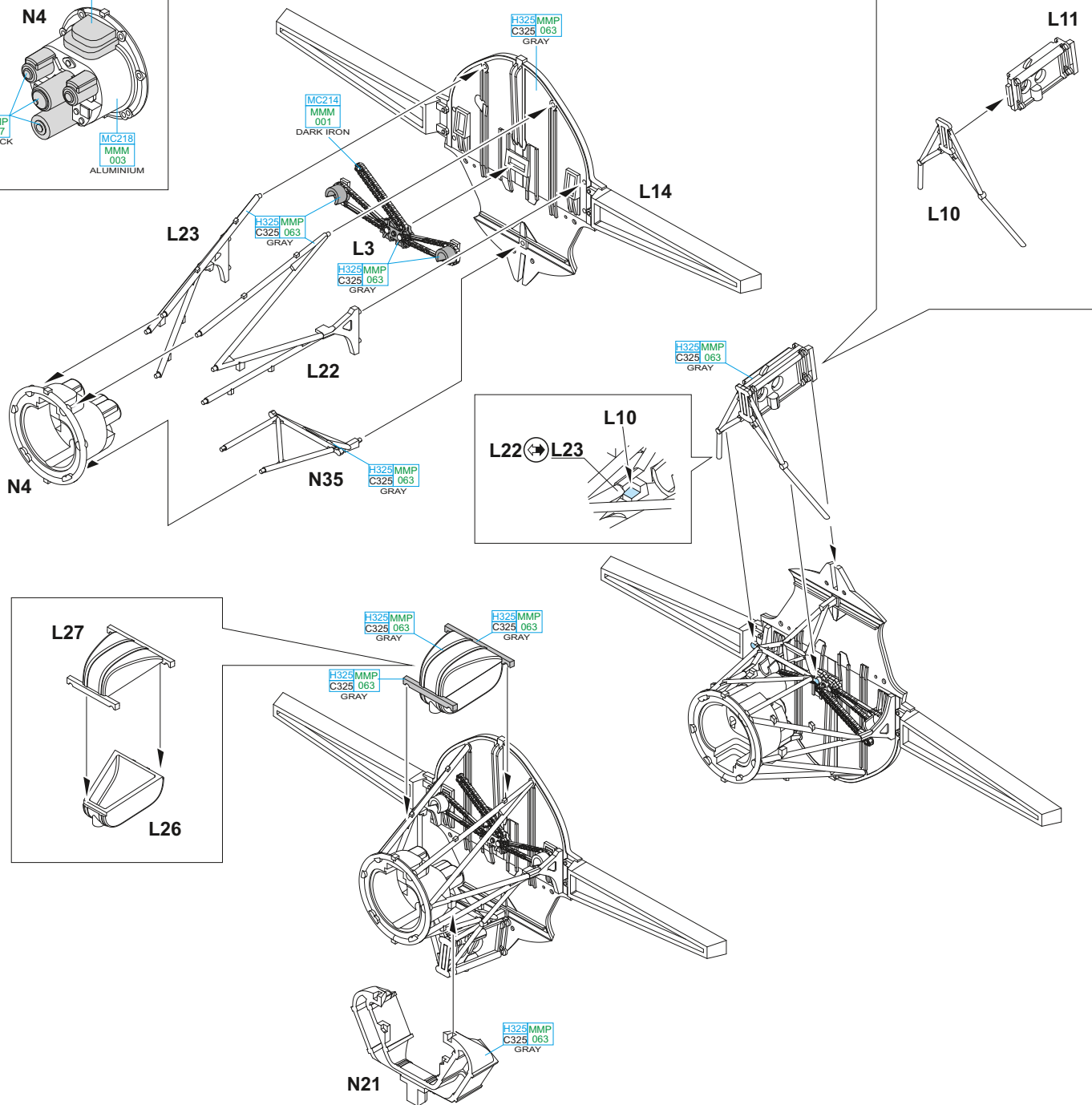
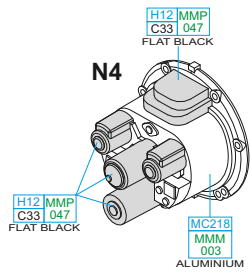
1 = 90% + 10%
 H58 MMP C351 059 INT. GREEN
 H12 MMP C33 047 FLAT BLACK

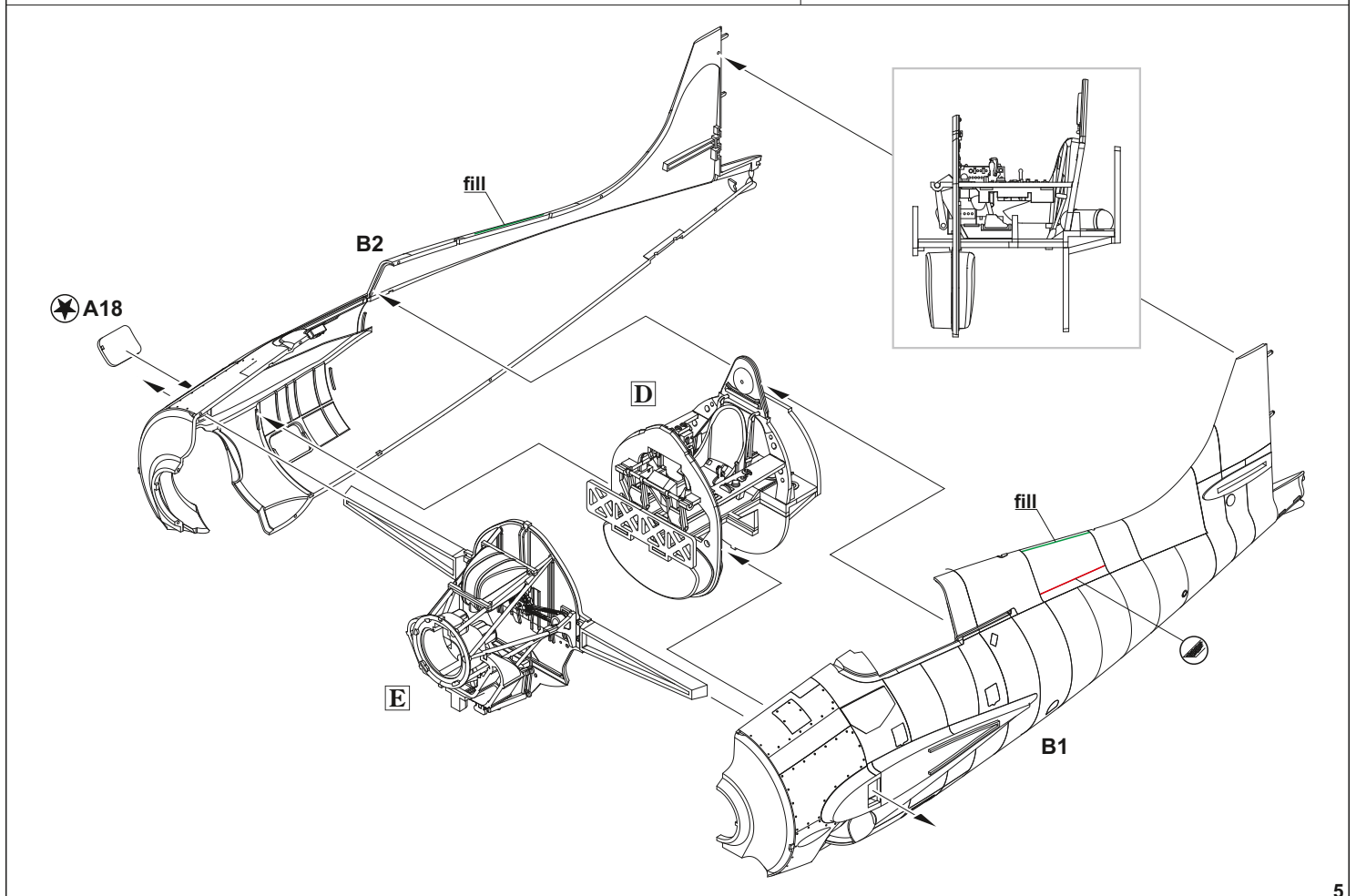
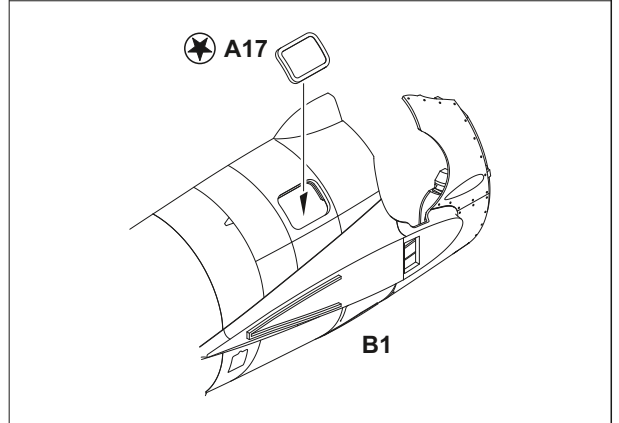
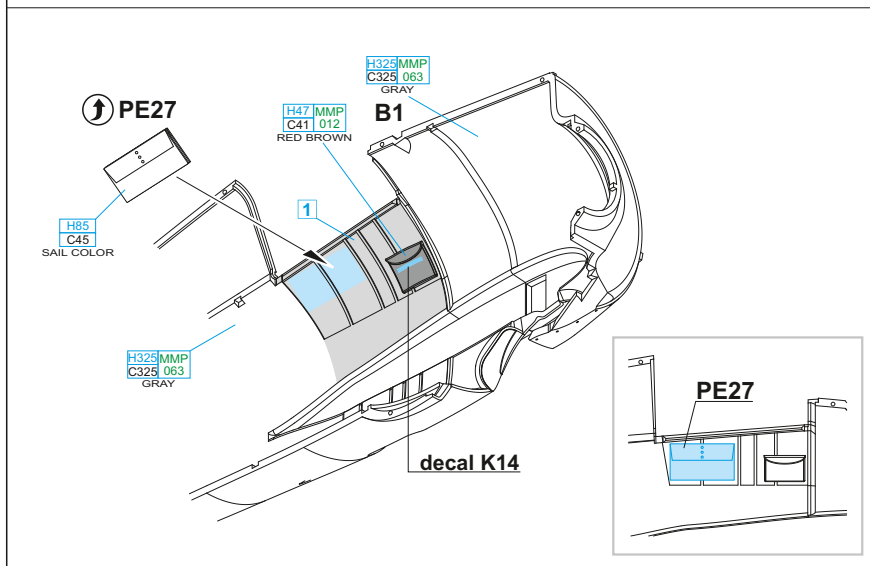
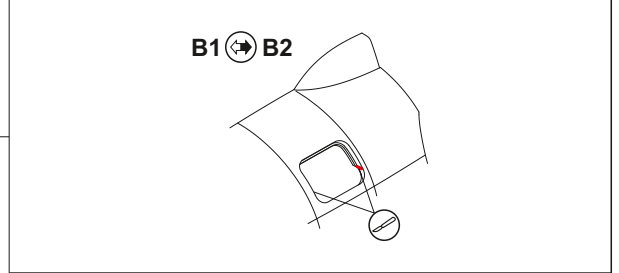
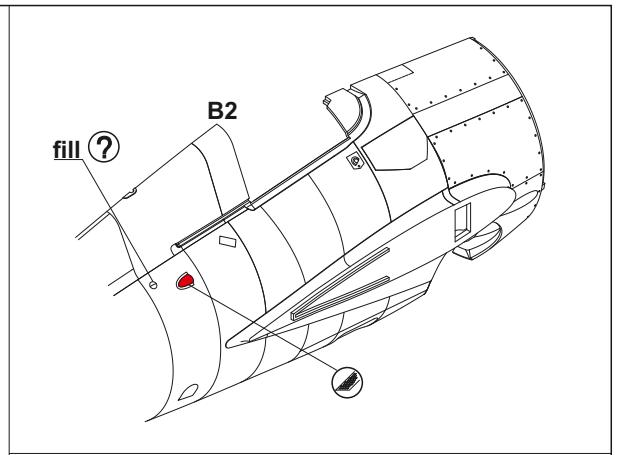
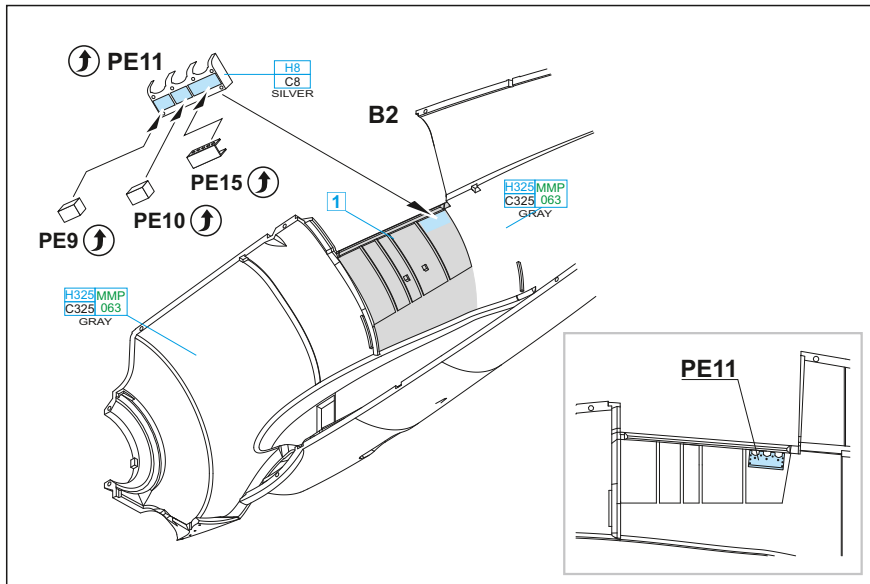

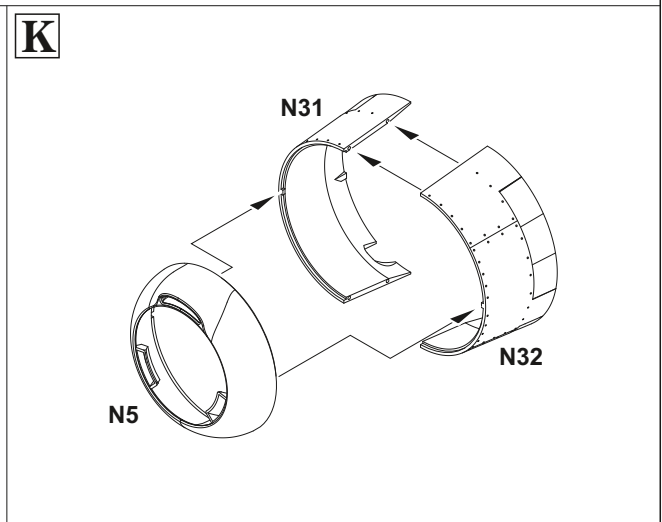
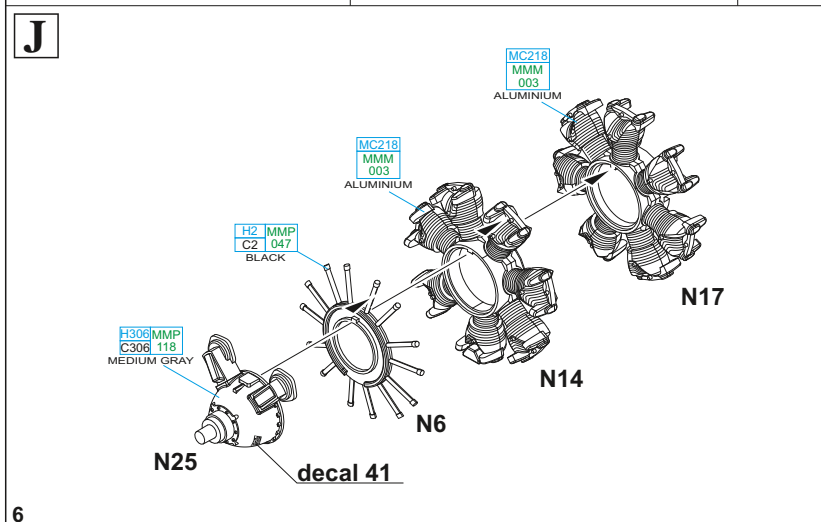
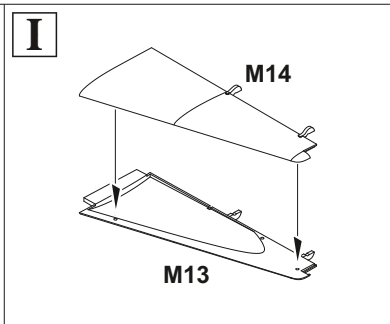
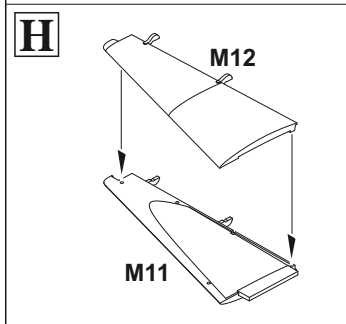
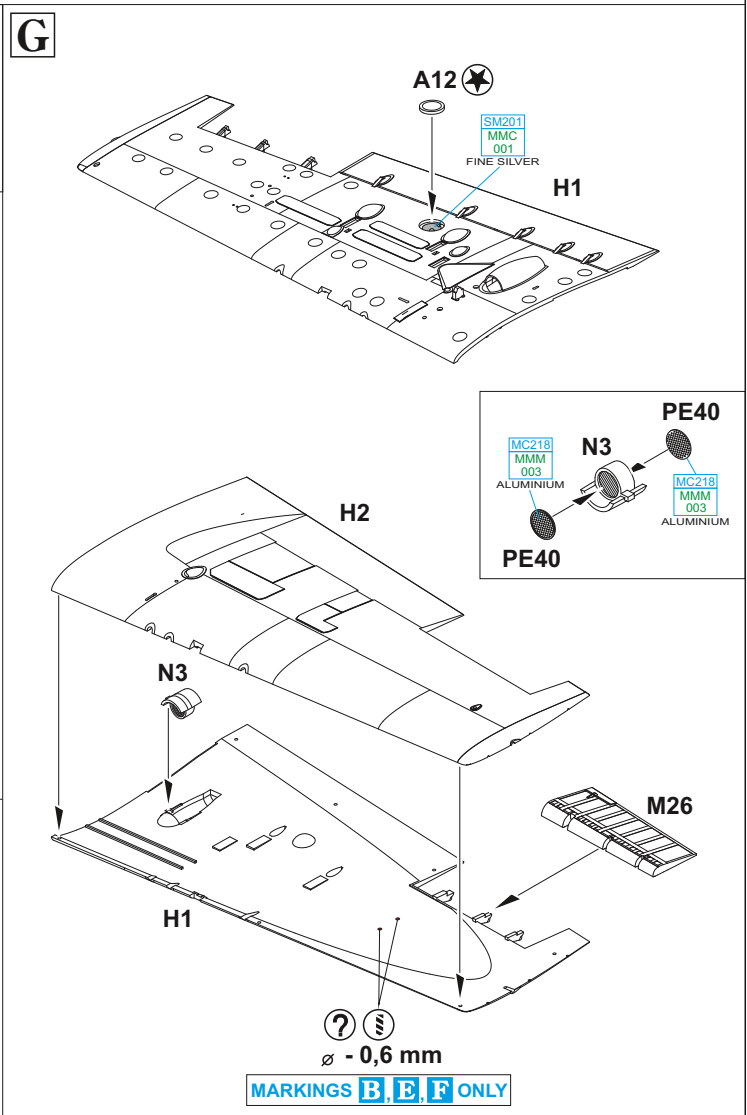
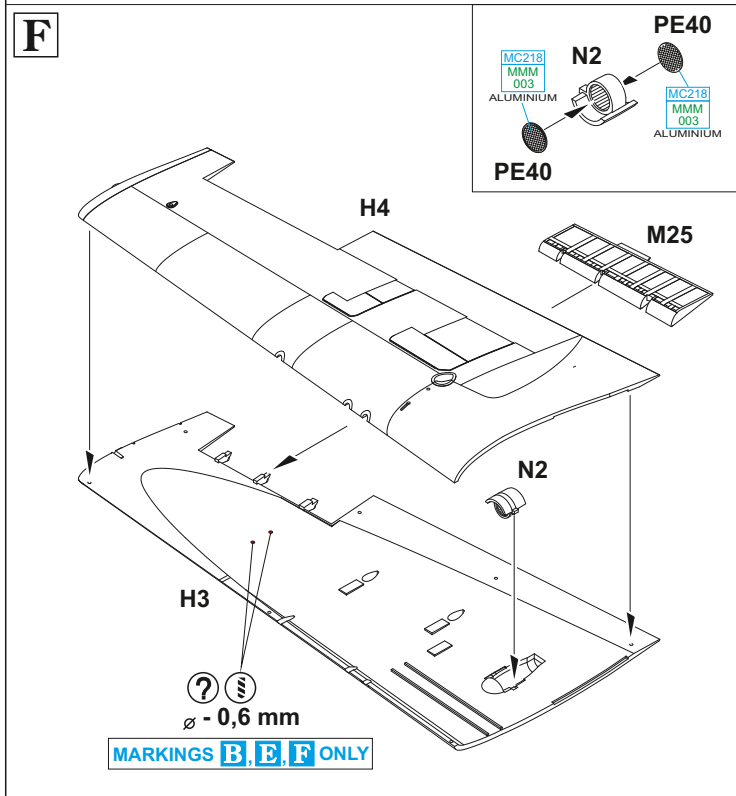
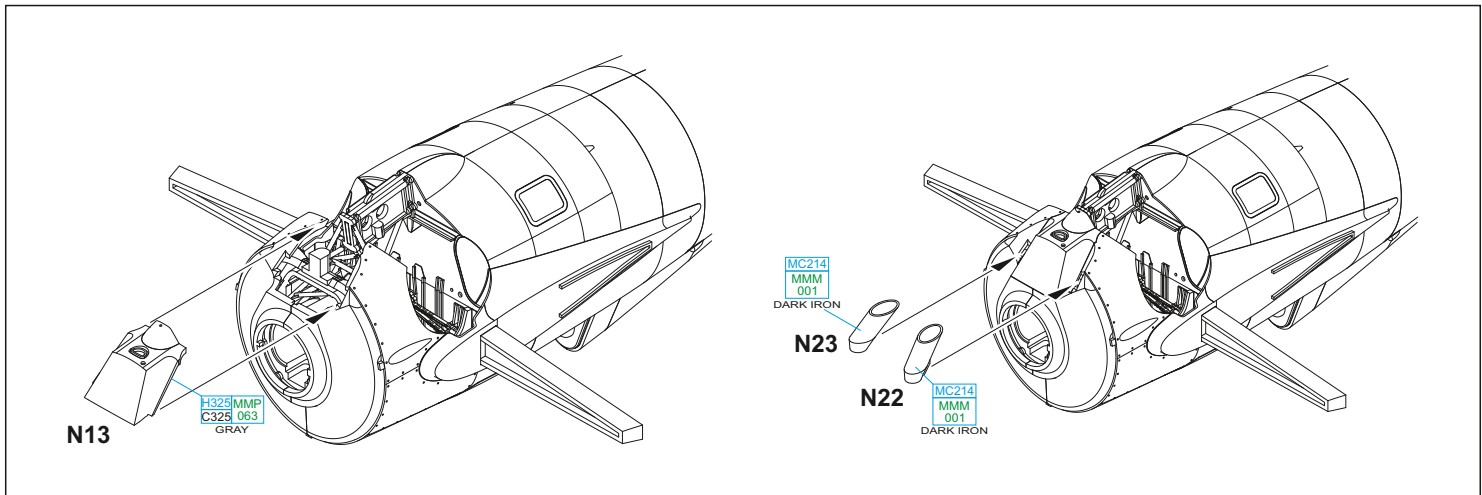
D

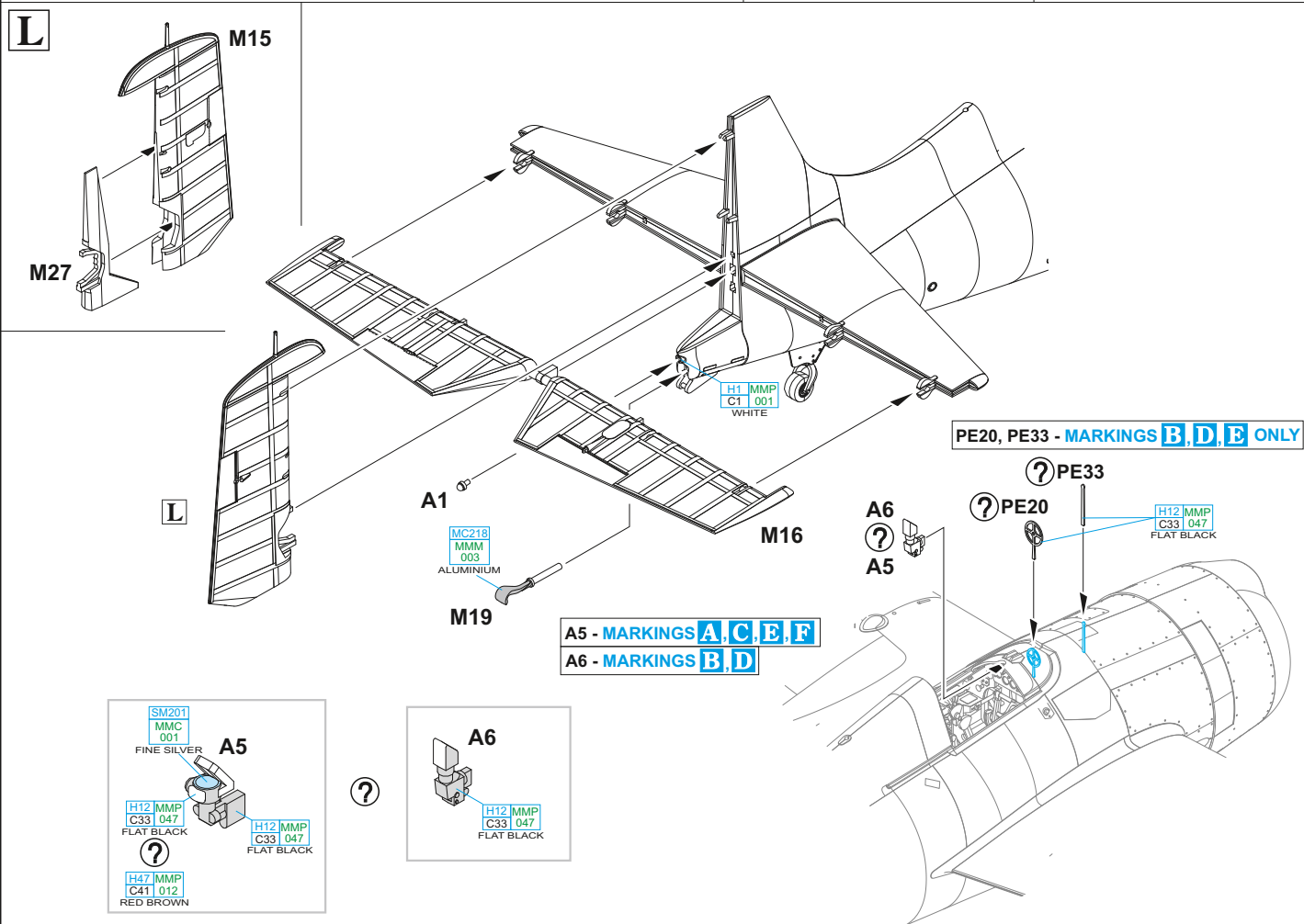
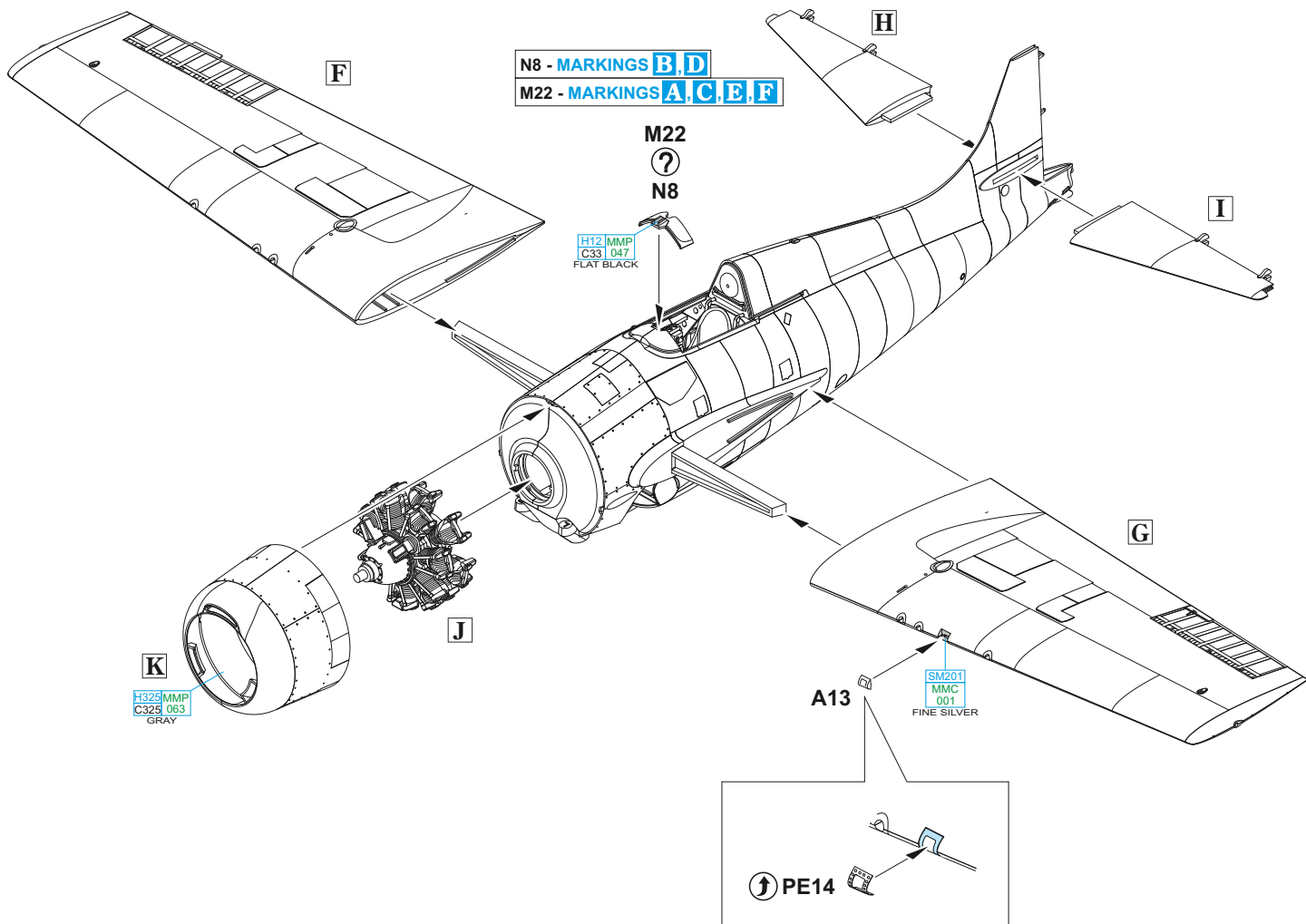

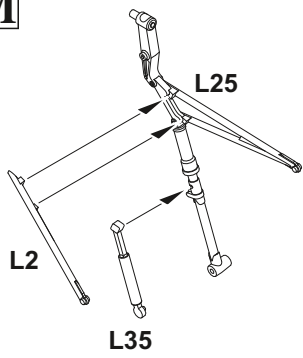
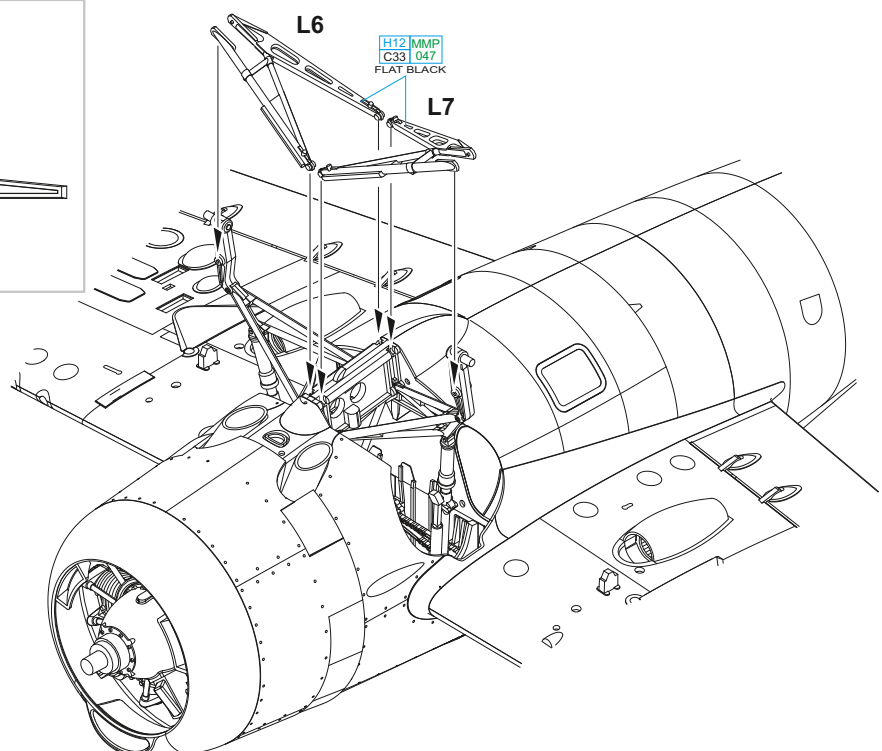
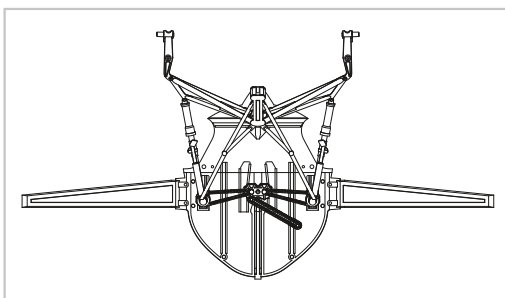
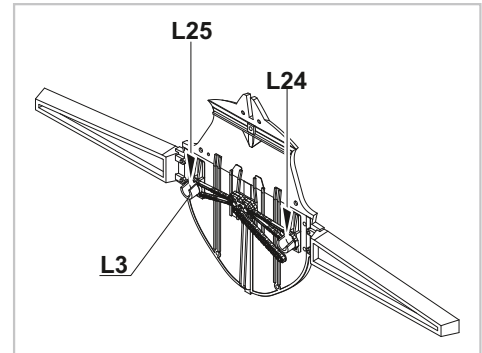
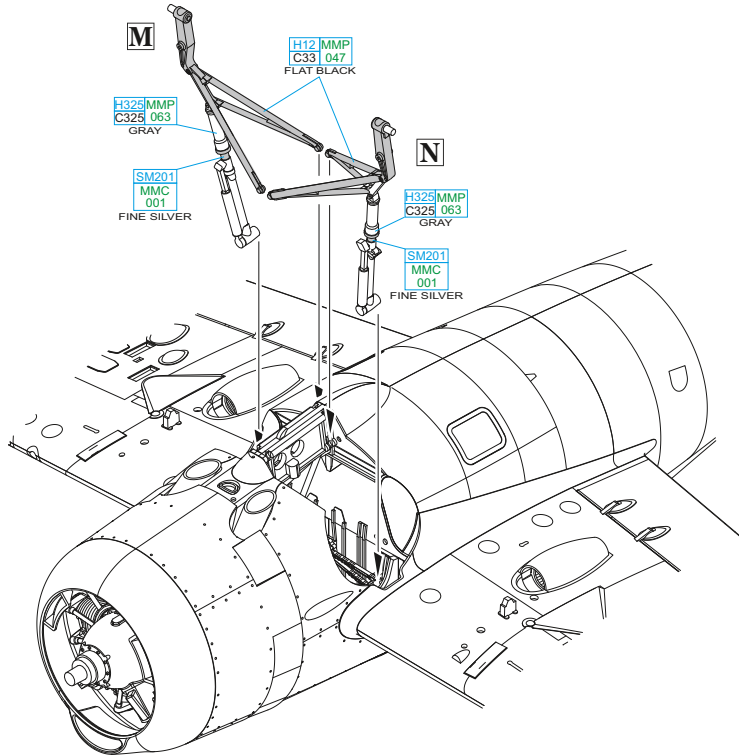
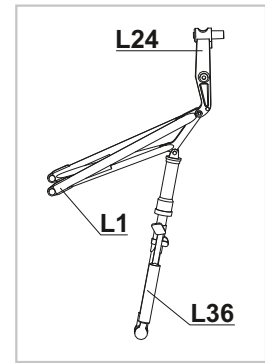
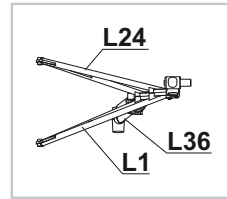
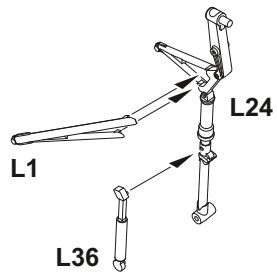
E

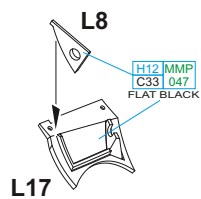

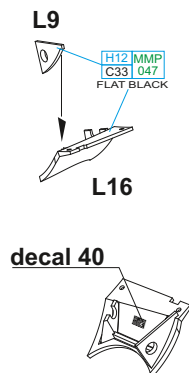

M**N**

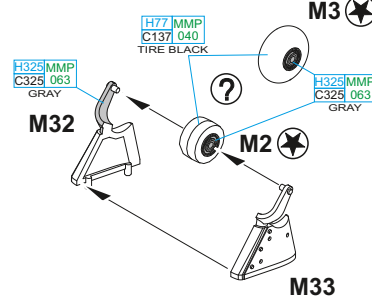
O

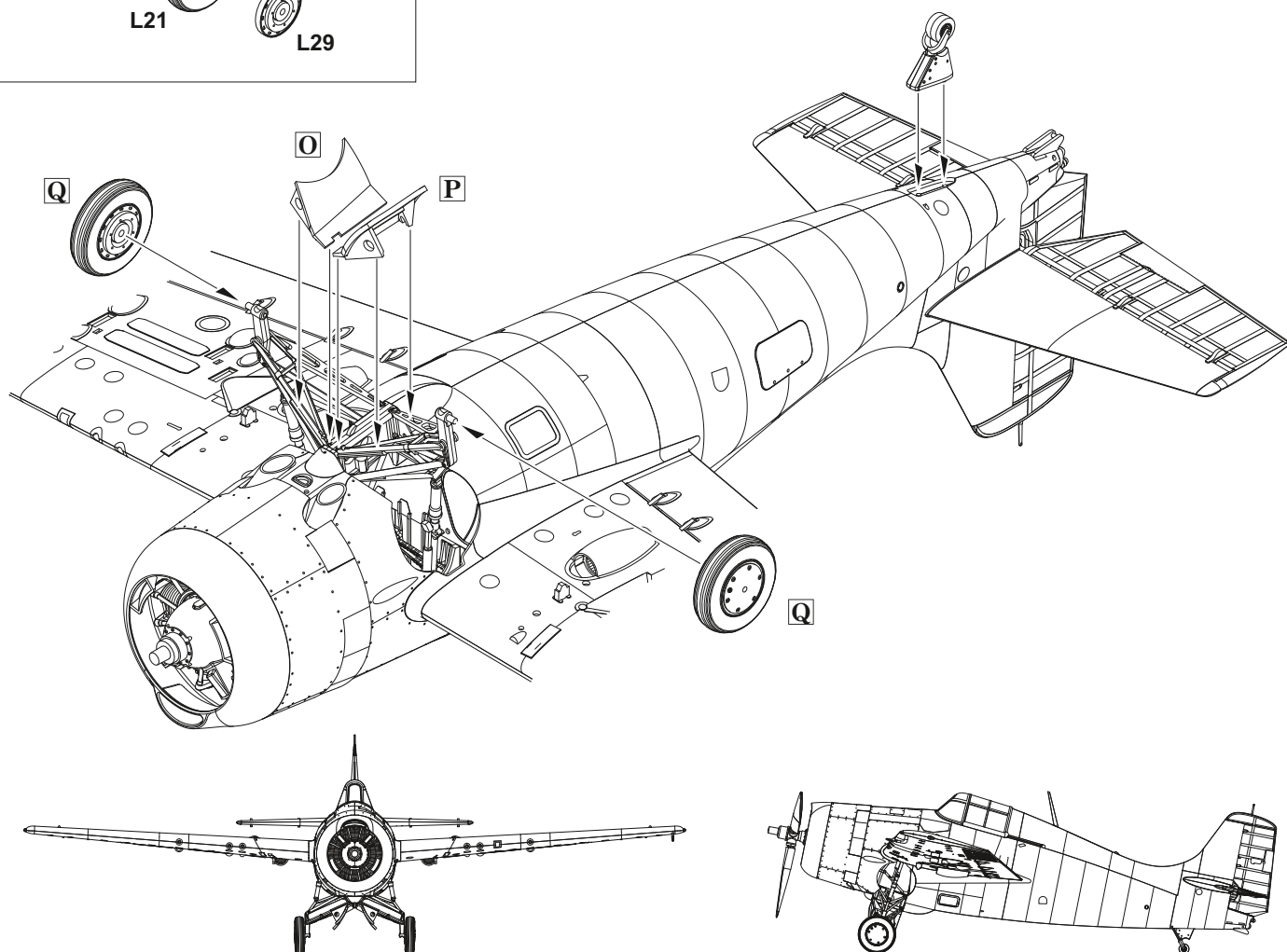
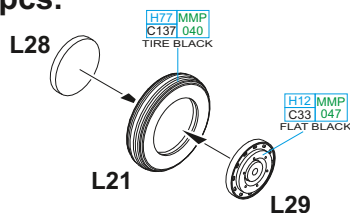
P

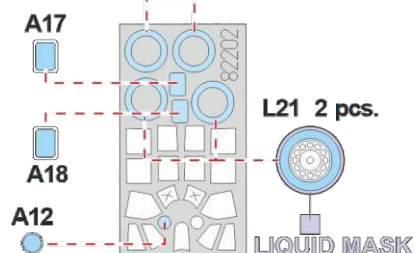
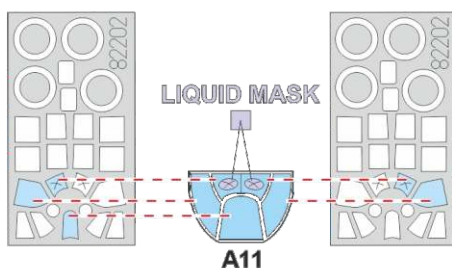
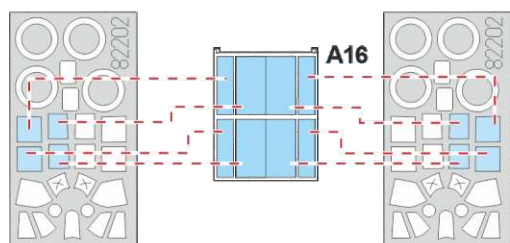
M2 - MARKINGS D, E
M3 - MARKINGS A, B, C, F

Q 2 pcs.

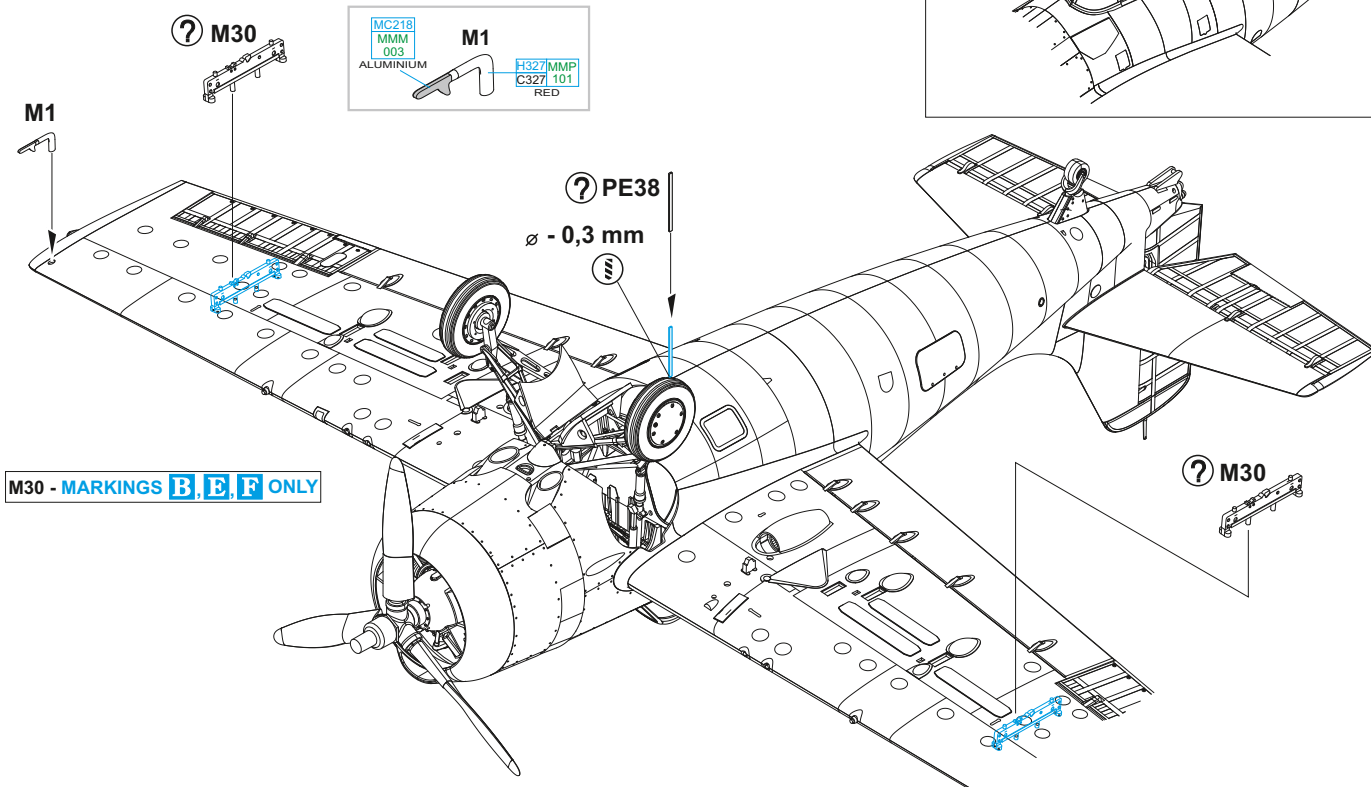
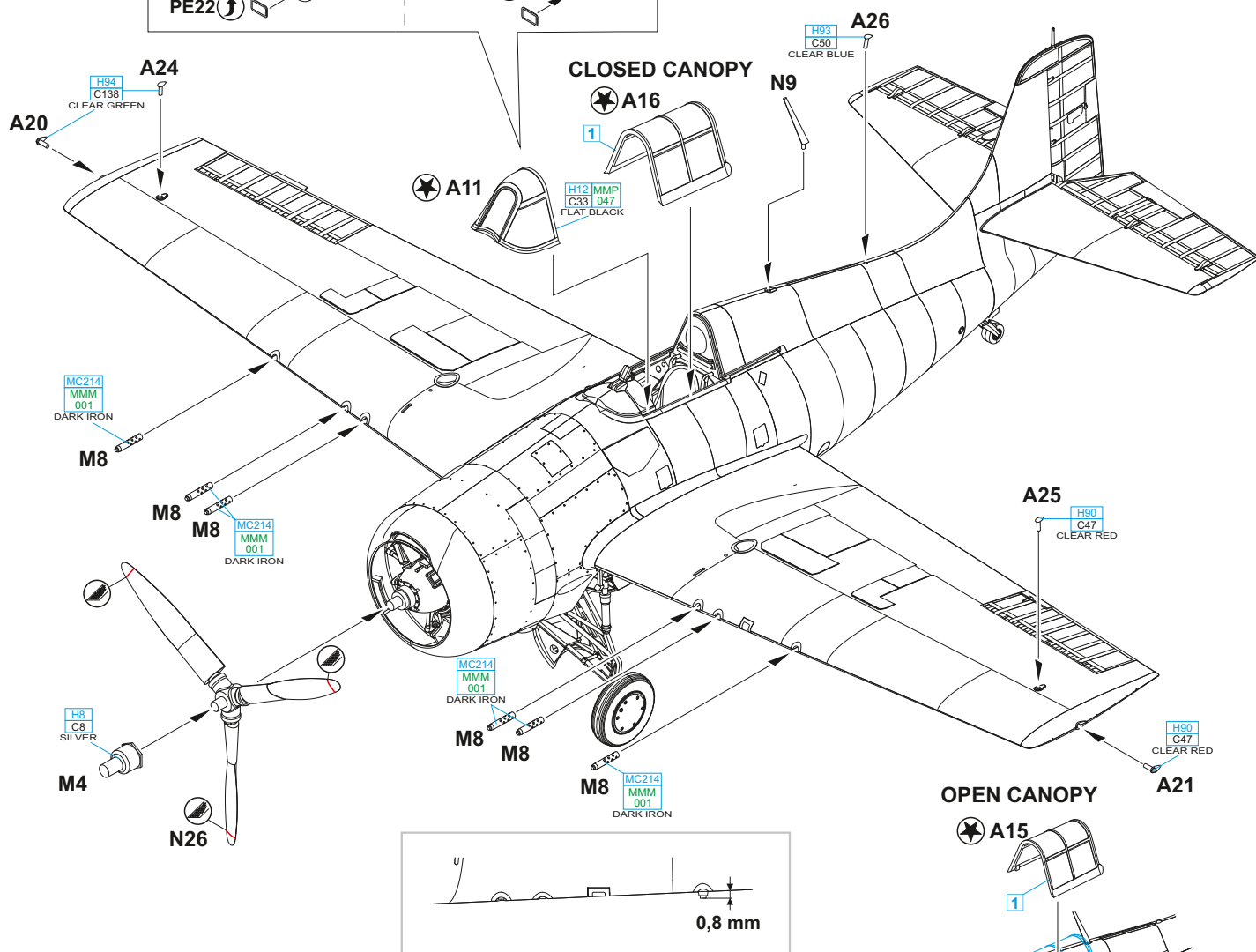

LIQUID MASK L21 2 pcs.

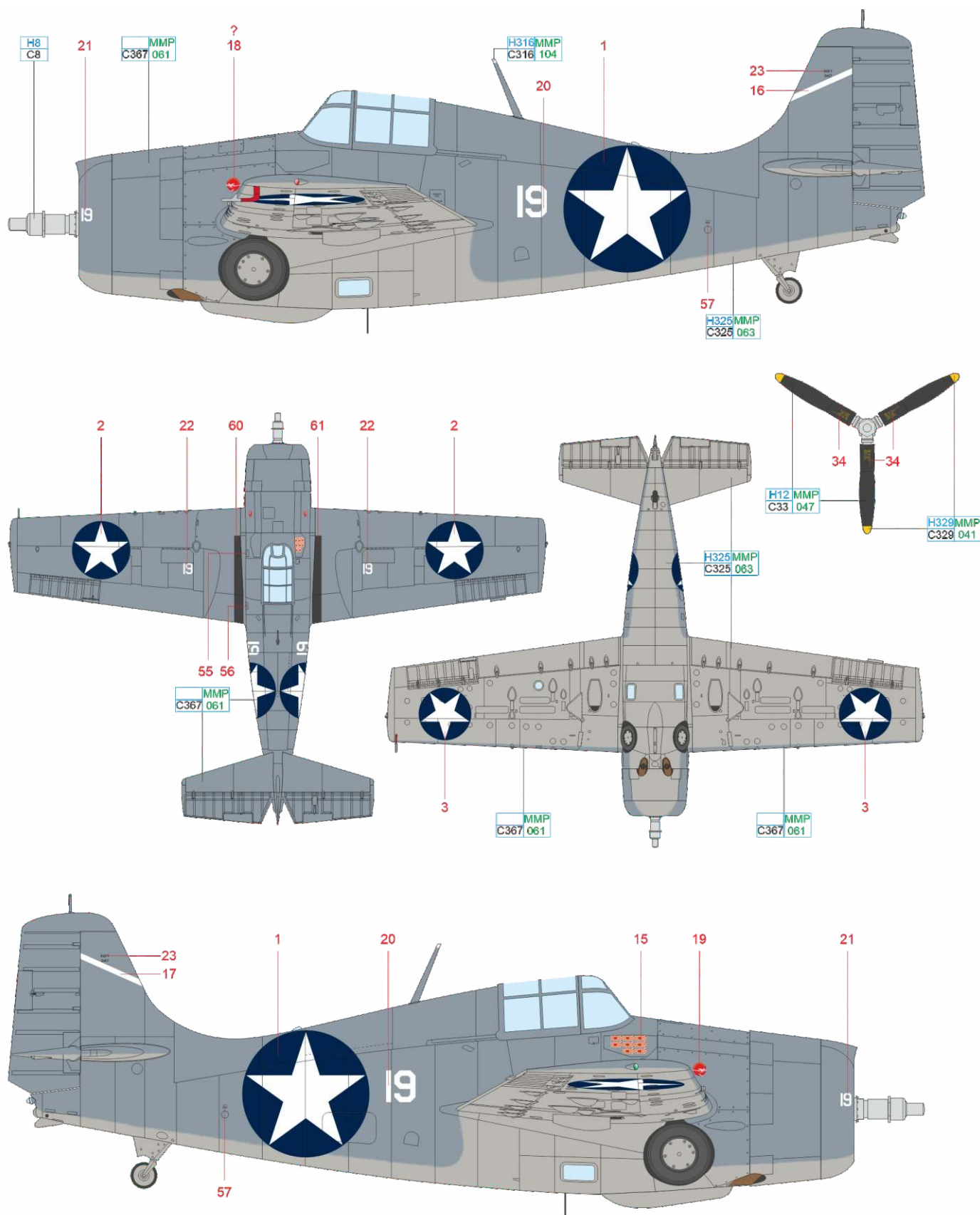
MARKINGS **B, C, D, F** ONLY

MARKING **E** ONLY

A BuNo. 3417, Lt. Stanley W. Vejtasa, VF-10, USS Enterprise (CV-6), říjen 1942

Stanley Winfield Vejtasa byl rodák z Paris, Montana a po studiu na univerzitě v Montaně vstoupil do námořnictva, kde absolvoval pilotní výcvik. Ten ukončil na základně Pensacola v červenci 1939 ve svých pětadvaceti letech. Následně byl převelen k VS-5, létající s Dauntlessy z letadlové lodi USS Yorktown (CV-5). Během Bitvy v Korálovém moři zaznamenal zásah letadlové lodi Shōhō, v květnu 1942 následoval přesun k VF-10, u níž létal s Wildcaty z paluby USS Enterprise až do července 1943. Během Bitvy u Santa Cruz létal na zobrazeném Wildcatu BuNo. 03417 a dosáhl na něm sedmi sestřelů – dvou D3A Val a pěti B5N Kate, plus jednoho pravděpodobného sestřelu B5N Kate. Po této akci si na přístupovou krytku pod čelním štítkem na pravé straně trupu nechal namalovat osm japonských vlaječek.

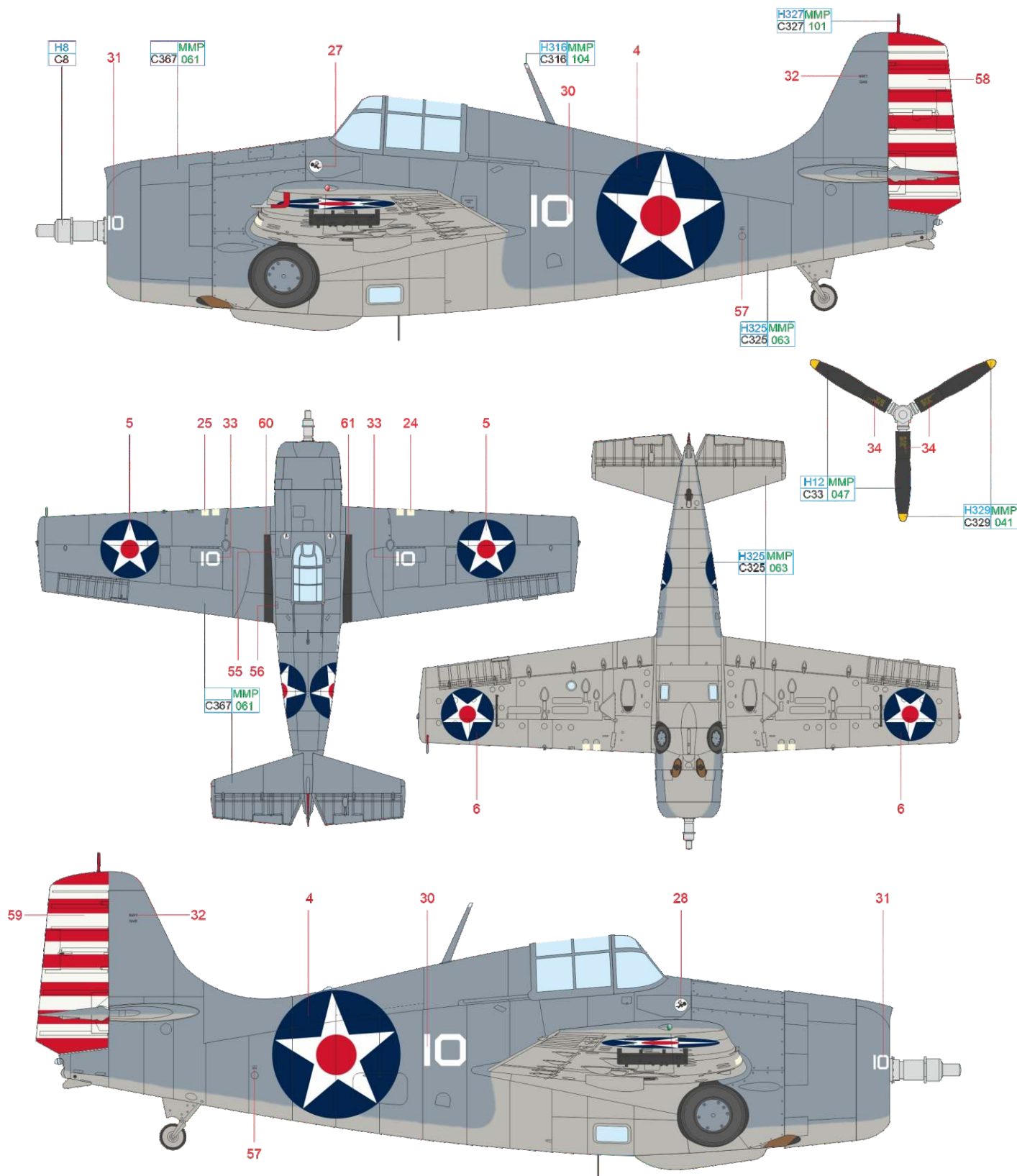

SILVER	H8 C8	GRAY	H325MMP C325 063	WHITE	H316MMP C316 104	BLUE GRAY	MMP C367 061	BLACK	H12 MMP C33 047	YELLOW	H329MMP C329 041
--------	-------	------	------------------	-------	------------------	-----------	--------------	-------	-----------------	--------	------------------

eduard

B1 BuNo. 5149, VF-3, USS Yorktown (CV-5) a USS Hornet (CV-8), červen 1942

Tento Wildcat byl v dubnu 1942 přidělen jednotce VF-3 na základně Kaneohe Bay, následující měsíc byl přidělen Ens. G. F. Markhamovi. Jednotka se následně přesunula na USS Yorktown (CV-5). Během Bitvy o Midway se za řízení Fox 10 vystřídal i Lt. A. J. Brassfield, který během tohoto střetnutí sestřelil čtyři palubní bombardéry D3A Val a poškodil další dva. Přes veškerou snahu obránců byl USS Yorktown během bitvy poškozen a z toho důvodu museli být přeživší piloti a také Wildcaty z Yorktownu přesunuti na palubu USS Hornet (CV-8), kde vytvořili pod velením Lt. Cdr. Thache provizorní jednotku, označovanou jako VF-3-42-8. Výsostné znaky v podobě modrých kruhů s bílou hvězdou a červeným kruhem uprostřed byly umístěny na trupu a na čtyřech pozicích na křídle. Doplnovaly je červené a bílé pruhy na směrovce.

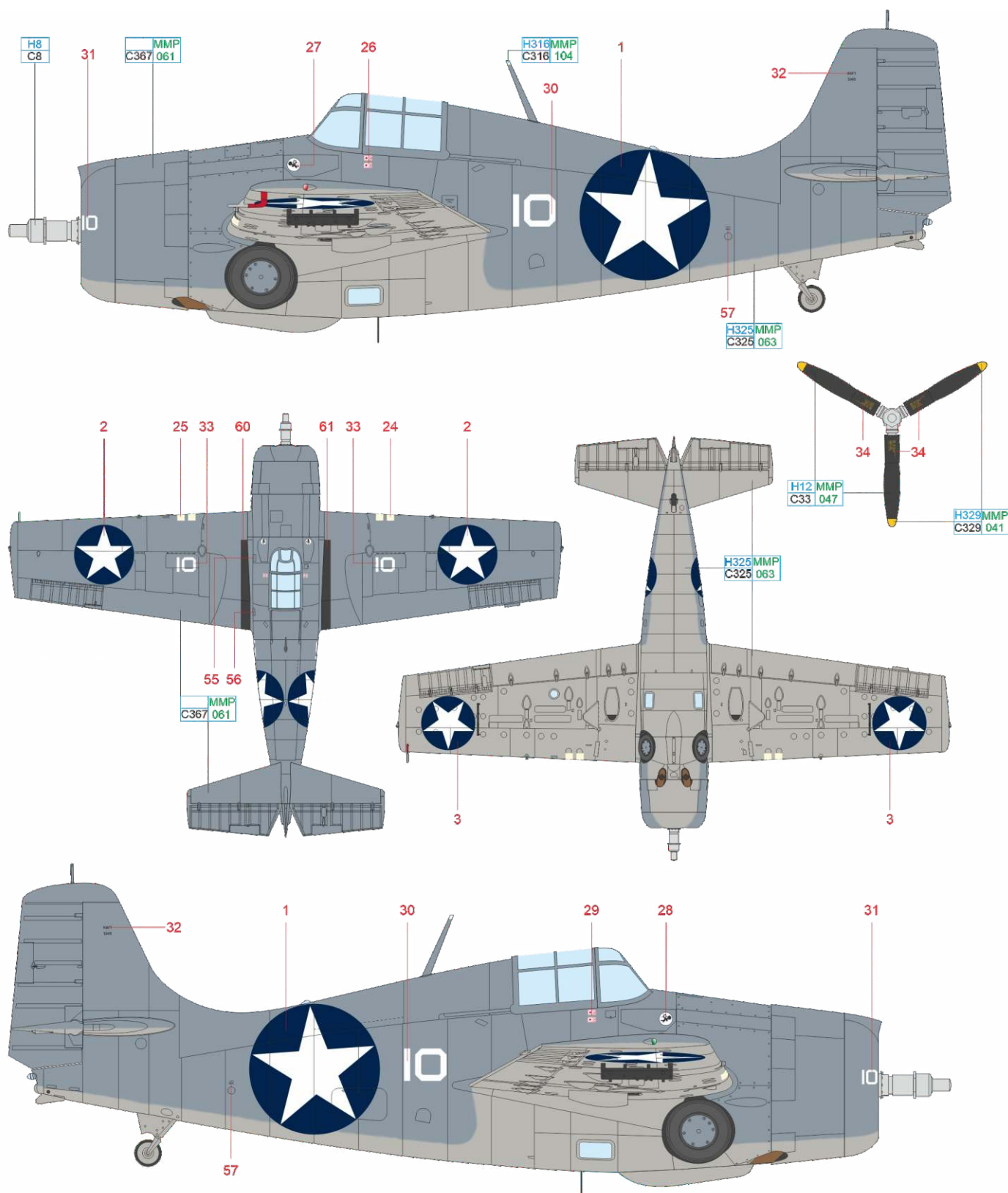

SILVER	H8 C8	GRAY	H325MMP C325 063	WHITE	H316MMP C316 104	BLUE GRAY	MMP C367 061	RED	H327MMP C327 101	BLACK	H12 MMP C33 047	YELLOW	H329MMP C329 041
--------	-------	------	------------------	-------	------------------	-----------	--------------	-----	------------------	-------	-----------------	--------	------------------

eduard

B2 BuNo. 5149, VF-3, USS Yorktown (CV-5) a USS Hornet (CV-8), červen 1942

Tento Wildcat byl v dubnu 1942 přidělen jednotce VF-3 na základně Kaneohe Bay, následující měsíc byl přidělen Ens. G. F. Markhamovi. Jednotka se následně přesunula na USS Yorktown (CV-5). Během Bitvy o Midway se za řízením Fox 10 vystřídal i Lt. A. J. Brassfield, který během tohoto střetnutí sestřelil čtyři palubní bombardéry D3A Val a poškodil další dva. Přes veškerou snahu obránců byl USS Yorktown během bitvy poškozen a z toho důvodu museli být přeživší piloti a také Wildcaty z Yorktownu přesunuti na palubu USS Hornet (CV-8), kde vytvořili pod velením Lt. Cdr. Thache provizorní jednotku, označovanou jako VF-3-42-8. Jedním z pilotů této jednotky byl i John Burton Bain, jemuž byl přidělen tento Wildcat. Ens. Bain měl v té době na kontě dva potvrzené sestřely, stíhačku A6M Zero z Bitvy v Korálovém moři a z bitvy o Midway další Zero, sestřelené při předchozím náletu na Shōkaku. Proto jsou pod čelním štítkem namalovány dvě japonské vlajčky jako symboly dosažených úspěchů. V době Bitvy o Midway byly červené a bílé pruhy zatřeny kamuflážní barvou a z výsostných znaků byly odstraněny červené kruhy. Sestřely pod kabinou byly doplněny až v době, kdy s tímto Wildcatem létal Ens. Bain.

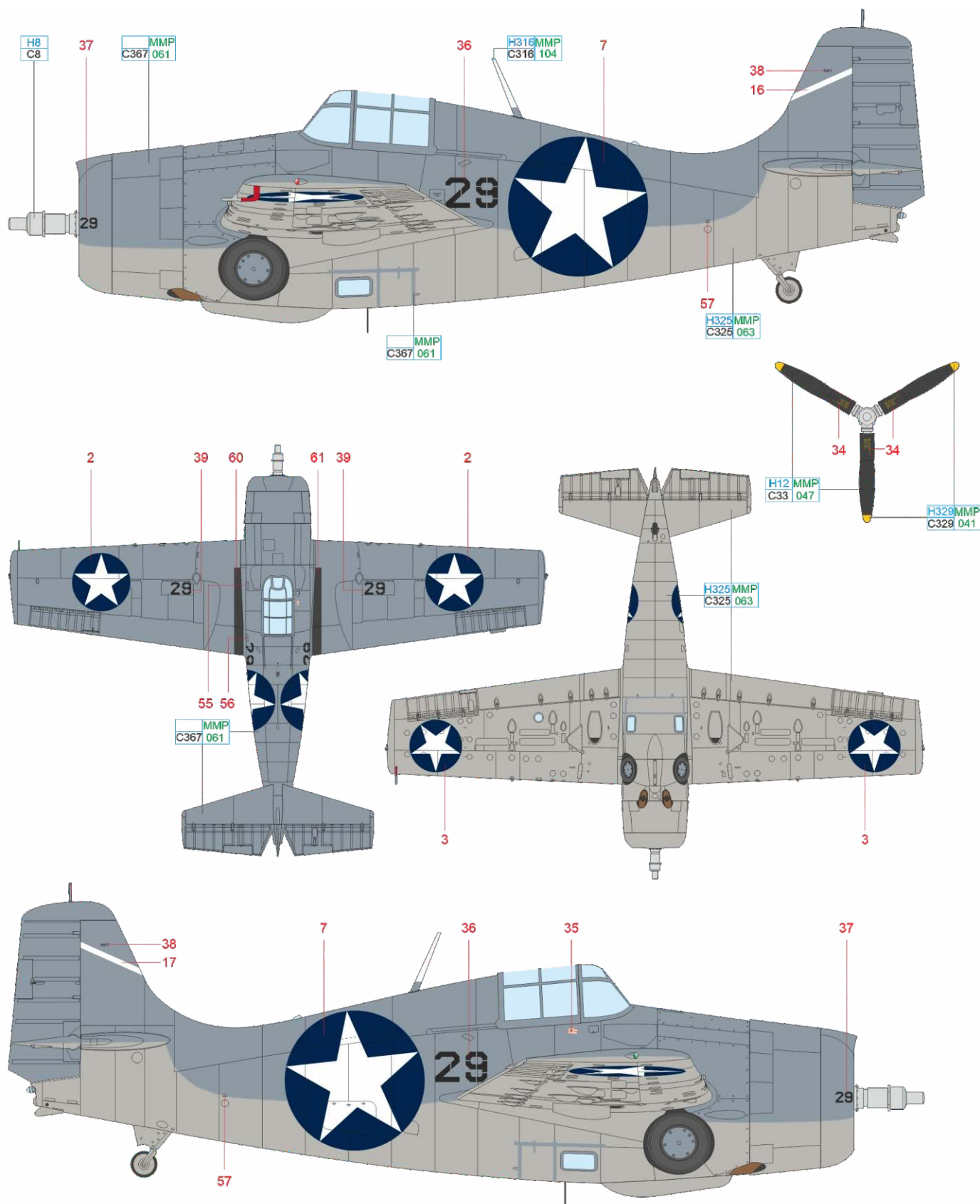

SILVER	H8 C8	GRAY	H325MMP C325 063	BLUE GRAY	MMP C367 061	BLACK	H12MMP C33 047	YELLOW	H329MMP C329 041
--------	----------	------	---------------------	--------------	-----------------	-------	-------------------	--------	---------------------

eduard

C Ens. Thomas W. Rhodes, VF-6, USS Enterprise (CV-6), začátek srpna 1942

Texasan Thomas Walker Rhodes vstoupil do námořnictva 7. ledna 1937 a sloužil ve funkci radisty u VT-2 až do ledna 1941, kdy začal jeho letecký výcvik. Po jeho ukončení sloužil nejprve u VF-2 a v březnu 1942 byl převelen k VF-6, u níž zůstal až do září 1942. Během tohoto nasazení se zúčastnil leteckých bitev při ochraně vyloděných jednotek na Guadalcanalu. V souboji se Zery utrpěl 7. srpna jeho Wildcat poškození palbou jednoho z protivníků, ale i tak docílil Rhodes sestřelu jednoho A6M Zero. Dne 24. srpna si připsal sestřel palubního bombardéru B5N Kate. Jeho kariéra u námořnictva pokračovala i nadále, celkem docílil pěti sestřelů a do civilu odešel 1. února 1965. Zemřel v úctyhodném věku 99 let 15. srpna 2016.

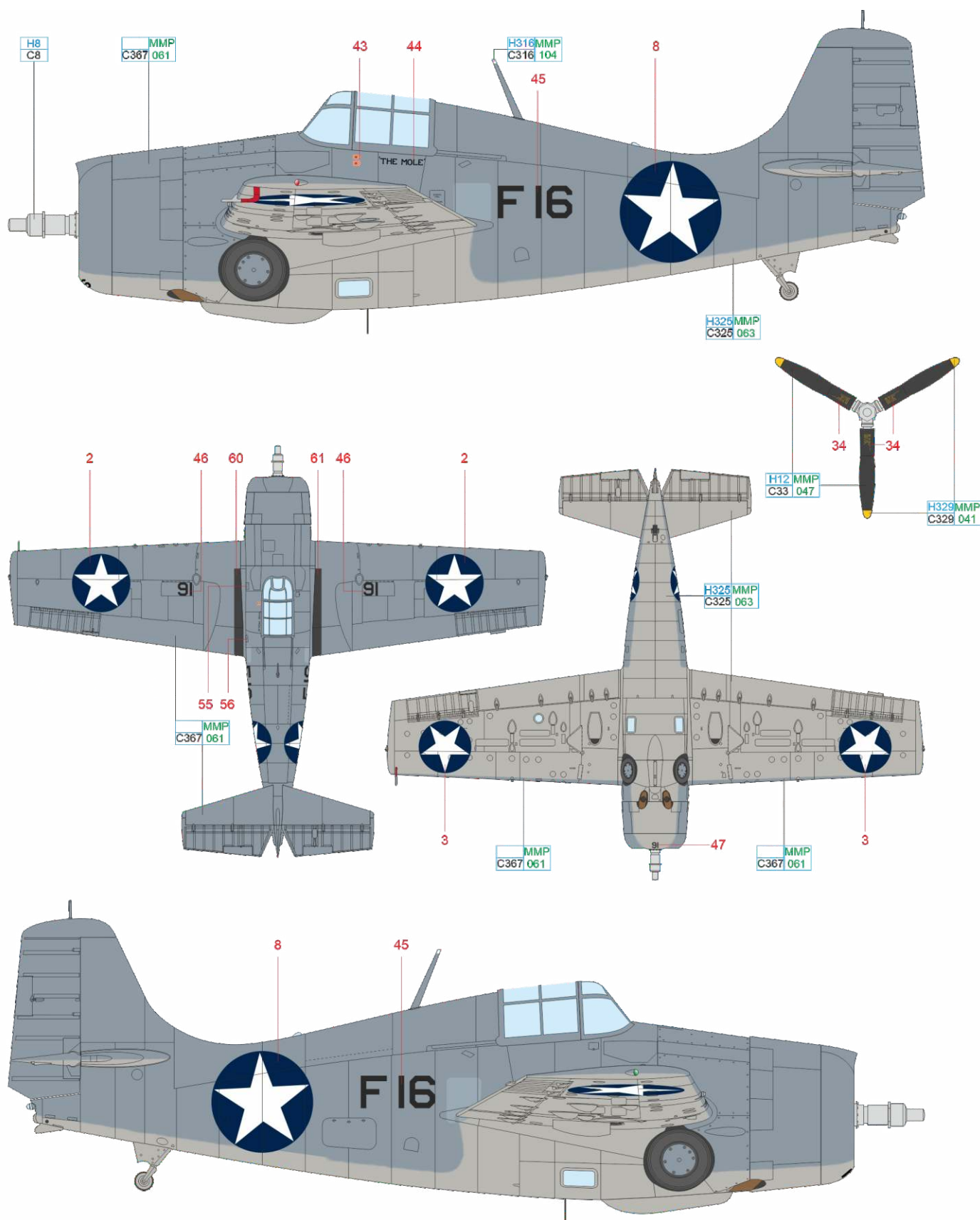

SILVER	H8 C8	GRAY	H325 MMP C325 063	WHITE	H316 MMP C316 104	BLUE GRAY	MMP C367 061	BLACK	H12 MMP C33 047	YELLOW	H329 MMP C329 041
--------	-------	------	-------------------	-------	-------------------	-----------	--------------	-------	-----------------	--------	-------------------

eduard

D Ens. Benjamin F. Currie, VF-5, USS Saratoga (CV-3)/Guadalcanal, podzim 1942

Dne 7. srpna 1942 vylodily americké námořní síly k překvapení Japonců 1. divizi USMC, která pod velením generála Vandegrifta obsadila letiště. Prvními americkými piloty, kteří přistáli na tomto ostrově, byli 20. srpna 1942 mariňáci od VMF-223 (F4F Wildcat) a VMSB-232 (SBD Dauntless). Později je doplnily další jednotky USAAF a USMC. Kvůli těžkým ztrátám v bojích s přilétávajícími japonskými jednotkami bylo rozhodnuto o dalším posílení stíhací části Cactus Air Force, jak se nazývaly jednotky létající z Guadalcanalu, a na ostrov bylo 9. září odesláno 24 Wildcatů od VF-5 z Espiritu Santo. Ty se ihned zapojily do bojů proti přilétajícím japonským svazům. Jedním z pilotů VF-5 zapojených do ochrany Hendersonova letiště byl i Ens. Benjamin Currie. Z Guadalcanalu se jednotka přesunula na odpočinek v polovině října, v listopadu se piloti vrátili do Spojených států a jednotka byla rozpuštěna v lednu 1943.

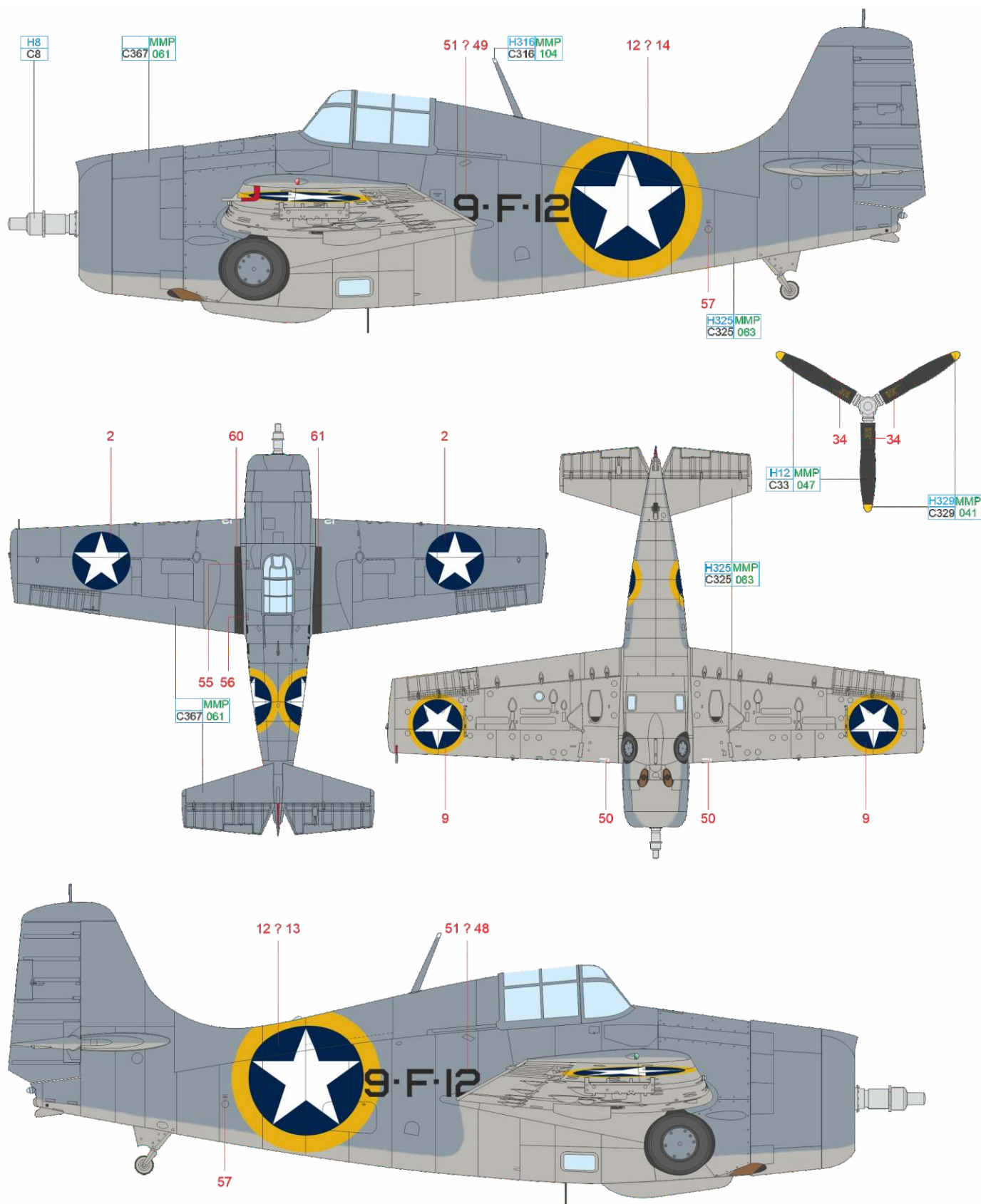

SILVER H8 C8 GRAY H325 MMP C325 063 WHITE H316 MMP C316 104 BLUE GRAY MMP C367 061 BLACK H12 MMP C33 047 YELLOW H329 MMP C329 041

eduard

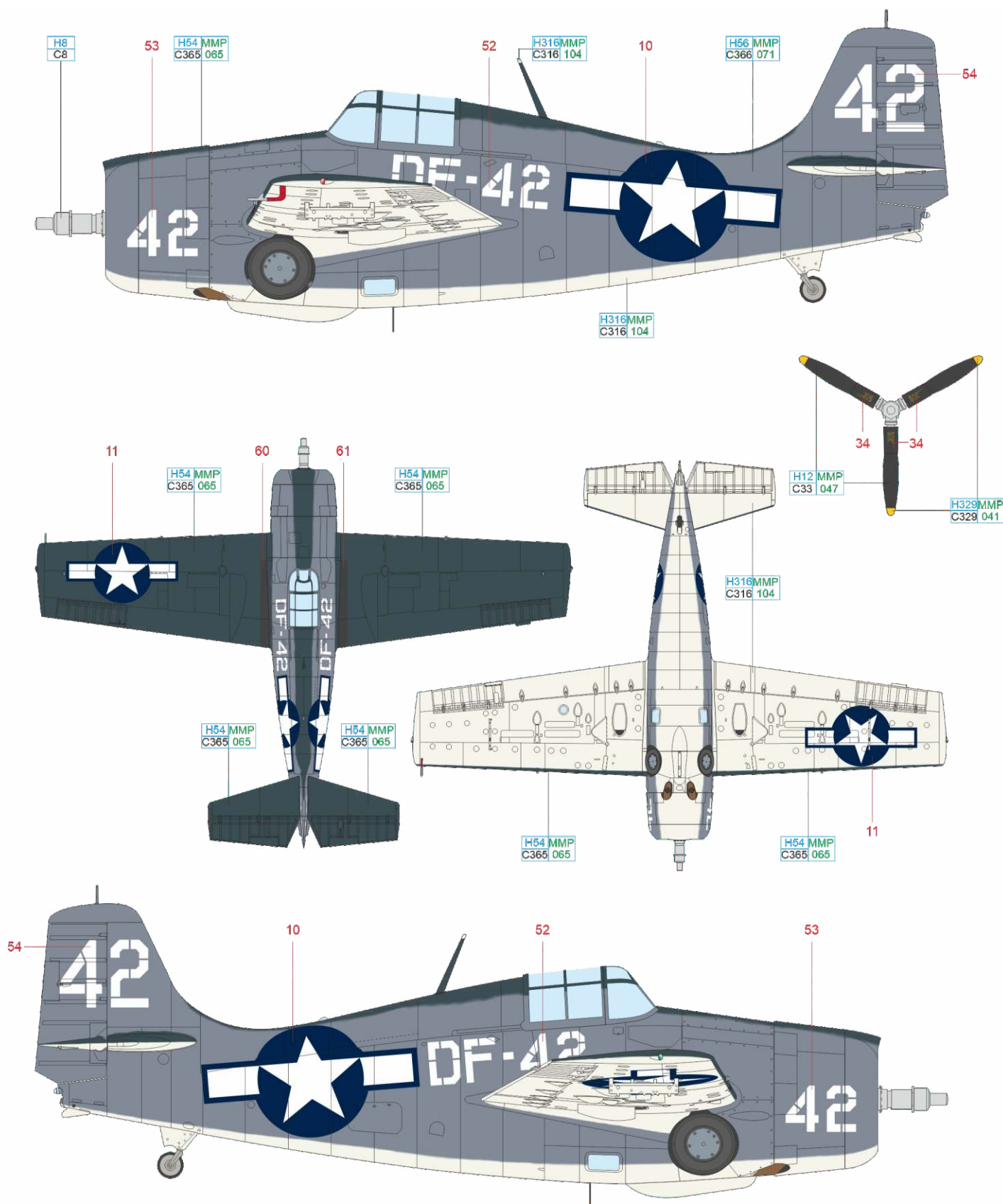
E Ens. Hamilton McWhorter, VF-9, USS Ranger (CV-4), říjen 1942

Rodák z Athens, Georgia, Hamilton McWhorter, vstoupil do námořnictva v červnu 1941 po vystudování univerzity v Georgii. Po absolvování výcviku v Miami byl zařazen k VF-9, létající na Wildcates. Začátkem října se jednotka nalodila na letadlovou loď USS Ranger (CV-4), směřující k africké pevnině, kde se měla podílet na úspěšném vylodění Spojenců u Casablancy ve Francouzském Maroku (operace Torch). Pro snadnější rozlišení vlastních letadel měla letadla podílející se na operaci Torch kolem znaků na trupu a na spodních plochách křídel žluté lemy. Po ukončení odporu Francouzů byl svaz okolo letadlové lodi USS Ranger odeslán zpět do Norfolku. VF-9 byla na začátku roku 1943 jako první námořní jednotka vyzbrojena Hellcaty, naloděna na USS Essex (CV-9) a odvelena do Tichomoří. Dne 19. listopadu 1943 se McWhorter stal v bojích proti Japoncům prvním pilotem, který na Hellcatu dosáhl pěti sestřelů. K nim přidal během dalších bojů ještě sedm sestřelených letadel, čímž své skóre uzavřel na dvanácti sestřelech.

F OTU VFB-8, Daytona Beach, Spojené státy americké, 1944

Operačně-výcviková jednotka VFB-8, sídlící na základně NAS Daytona Beach na Floridě, byla od svého založení v lednu 1943 určena k nácviku střemhlavého bombardování a vybavena stroji SBD Dauntless. Po březnu 1944 byl obměněn její letový park, Dauntlessy byly nahrazeny Wildcaty verzí F4F a FM a novým úkolem jednotky bylo cvičit piloty VBF squadron, létajících na Hellcattech, techniku bombardování. Wildcaty byly k nácviku používány do září 1944, kdy je nahradily Hellcaty, které v dubnu 1945 doplnily FM-2 a v červnu téhož roku SB2C Helldiver. U této cvičné jednotky sloužil i zobrazený Wildcat verze F4F-4, který je zbarven tříbarevnou kamufláží, tvořenou na horních plochách barvou Glossy Sea Blue, zatímco boční plochy jsou nastříkány barvou Intermediate Blue. Spodní plochy byly bílé, znaky na trupu a křídle mají podobu zaváděnou po srpnu 1943. Wildcaty cvičných jednotek nesly výrazné označení tvořené velkými písmeny a čísly aplikovanými na trup, případně na ocasní plochy nebo křídla.

SILVER	H8 C8	WHITE	H316 MMP C316 104	INTERMEDIATE BLUE	H56 MMP C366 071	SEA BLUE	H54 MMP C365 065	BLACK	H12 MMP C33 047	YELLOW	H329 MMP C329 041
--------	-------	-------	-------------------	-------------------	------------------	----------	------------------	-------	-----------------	--------	-------------------